

ΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΟΝΙΤΣΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

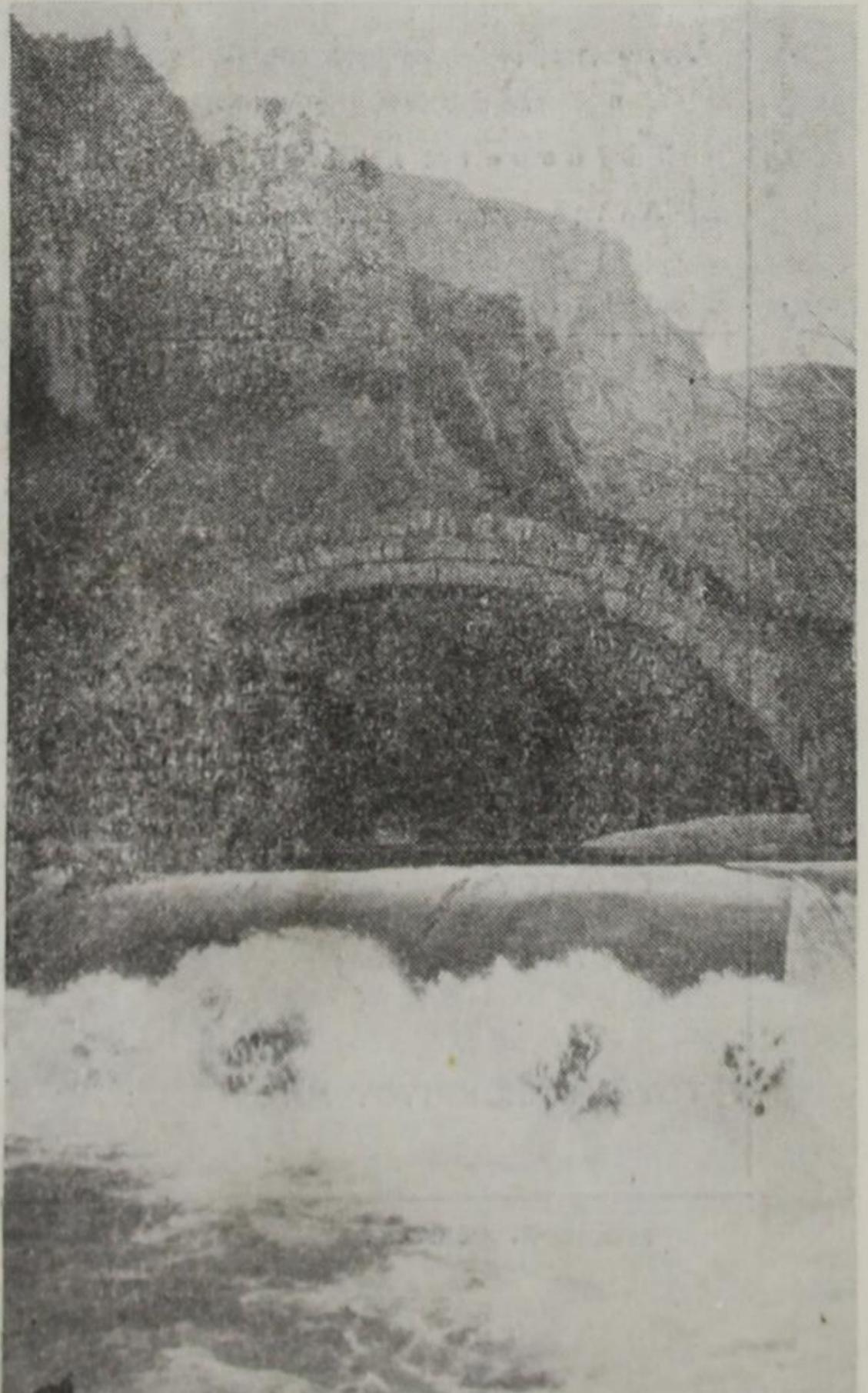
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1968

ΑΡ. 70 - ΕΤΟΣ Ζ'

“ΚΟΝΙΤΣΑ”
ΕΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΒΥΣΣΗΣ & ΚΑΪΡΗ 2
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΡΟΥΣΚΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

Κόνιτσα

ΚΟΝΙΤΣΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
 Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Κονιτιωτῶν «Ο ΑΩΟΣ»
 ΓΡΑΦΕΙΑ: Βύσσης καὶ Καίρη 2 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐσωτερικοῦ: Δρ. 100 — Κοινοτήτων: Δρχ. 150 — Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 8
 Διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς Κονίτσης δρχ. 75

Διευθυντής: ΑΛΕΞ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ, Ἀγίας Ζώνης 48—Ἀθῆναι

Τυπογραφείου: Κ. Ἀθανασίου, Ἀριστοφάνους 9 — Περιστέρι

Ἀνταποκριτὴς ἐν Κονίτση: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ἀντιπρ)πος ἐν Ἰωαννίνοις: ΑΡ. ΠΥΡΡΟΣ δικηγόρος, ὁδὸς Μπότσαρη τηλ. 654

» ἐν Θεσ)νίκη: Κ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ ἰατρός, ὁδὸς Ἰκτίνου 4, τηλ. 78.949

Ἐμβάσματα: ΔΗΜ.ΜΗΛΙΓΚΟΝ, Λεωφ. Ἀλεξάνδρας 83 (Τομεὺς 702)

Ἀλληλογραφία: ΑΛΕΞ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΝ Ἀγίας Ζώνης 48 — Ἀθῆναι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ	: <u>Γέφυρα Βοϊδομάτη</u>
ΓΙΑΝ. Λ.	: Παζαριουῦ ἀνατομὴ
ΕΥΡ. ΣΟΥΡΛΑ	: Ἡ μετὰστασις τῆς Παναγίας
ΣΤ. ΓΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ	: Ρουμανικὴ Προπαγάνδα
Χ. ΓΚΟΥΤΟΥ	: <u>Χωριὰ τῆς ἐπαρχίας</u>
Α. ΕΥΘΥΜΙΟΥ	: Νεκρολογία Φήφισμα
ΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ	: Νέα ἀπ' τὴν πατρίδα

ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΗΣ - ΚΟΝΙΤΣΗΣ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

('Από τὸν «Οἶκ. Ταχυδρόμο»)

Εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων, σχεδιάζεται τώρα μὲ τὸ νέο πρόγραμμα ἐπενδύσεων τοῦ 1968, ἡ κατασκευὴ τῆς νέας ἀρτηρίας Ἡγουμενίτσης - Θεσσαλονίκης. Πρόκειται γιὰ ἀρτηρία ποὺ θὰ διασχίζει κάθετα τὴν Πίνδο καὶ θὰ ἐνώσῃ δυὸ χωρὶς σύνδεσι μέχρι σήμερα περιοχὲς τῆς Χώρας: τὴν Ἠπειρον μὲ τὴν Δυτικὴν Μακεδονία.

Ἄφεταιρία τῆς εἶναι ἡ Ἡγουμενίτσα (τὸ νεώτατο καὶ πλησιέστερο πρὸς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Δυτ. Εὐρώπην λιμάνι ποὺ ἐξελίσσεται ραγδαία σὲ Δυτικὴ Πύλη τῆς Ἑλλάδος) καὶ τέρμα τῆς ἡ Θεσσαλονίκη μὲ τὴν συνεχῆ μεγάλη Βιομηχανικὴ γεωργικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἀνάπτυξι. Ἡ ἀρτηρία, πέραν τῆς Ἡγουμενίτσης, μὲ θαλάσσια σύνδεσι, θὰ προχωρῇ στὴν Ἰταλία καὶ τὶς χώρες τῆς ΕΟΚ, μετὰ δὲ τὴν Θεσσαλονίκη μὲ ὁδικὴ σύνδεσι, διὰ τῆς ἄλλης ἀρτηρίας Θεσσαλονίκης - Τουρκικῶν συνόρων, θὰ προχωρῇ πρὸς τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ συνθέτουν καὶ προσδιορίζουν τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς νέας ἀρτηρίας Ἡγουμενίτσης — Θεσσαλονίκης.

Ἡ σημερινὴ κατάστασις συγκοινωνίας μεταξὺ Ἡγουμενίτσης - Θεσσαλονίκης εἶναι σχεδὸν τραγικὴ. Ἡ μόνη ὁδὸς εἶναι ἡ τῆς Ἡγουμενίτσης - Γέφυρα Μουργκάνα - Θεσσαλονίκης. Αὐτὴ ὅμως ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι πολὺ ἐπιμήκης διέρχεται ἀπὸ τὰ μεγάλα ὑψόμετρα τῆς Κατάρρας (παρὰ τὸ Μέτσοβον) ποὺ φθάνουν ἕως τὰ 1725 μέτρα σὲ ἀρκετὸ μῆκος καὶ ἀπὸ κατολισθαίνοντα ἐδάφη τῆς περιοχῆς Κουτσούφλιανης πρὸς Τρυγόναν. Μεταξὺ Κοζάνης καὶ Βεροίας ἀκολουθεῖ τὴν ἐπικίνδυνην ὑψηλὴ πορεία τοῦ αὐχένος Χόβοδας (μὲ ὑψόμετρο 1400 μ.) καὶ μεταξὺ Βεροίας καὶ Θεσσαλονίκης τὴν κουραστικὴν διαδρομὴ

διὰ μέσου τῶν χωριῶν τοῦ Μακεδονικοῦ κάμπου. Μεταξὺ, πάλιν, Ἡγουμενίτσης καὶ Κοζάνης ὅλοι σχεδὸν οἱ ὑπάρχοντες δρόμοι εἶναι μετριώτατοι ἕως ἀκατάλληλοι στὸ τμήμα δὲ Πυρσόγιαννης - Μόρφης (60 χιλιομέτρων) στὴν ὄροσειρὰ τῆς Πίνδου, δὲ ὑπάρχει σχεδὸν ὁδὸς παρὰ μόνον πρὸχειρα ἀπαράδεκτοι δρόμοι.

**

Μερίμνη τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ ἐξεπονήθη μία τεχνοοικονομικὴ μελέτη γιὰ νὰ ἐξετασθῇ σὲ γενικὲς γραμμὲς ἡ τεχνικὴ καὶ ἡ οἰκονομικὴ σημασία τῆς νέας ἀρτηρίας. Τὰ συνεργασθέντα τεχνικὰ γραφεῖα Ἄθαν. Δουκάκου καὶ ΤΕΧΝΙΚΟΝ, παρουσίασαν ἓνα τόμο 300 σελίδων, ὅπου μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ μὲ πλήρη ἀνάλυσι παρουσίασαν τὰ τεχνικὰ καὶ οἰκονομικὰ δεδομένα τῆς ὁδοῦ.

Σύμφωνα μὲ τὴν οἰκονομοτεχνικὴ μελέτη καὶ μὲ τὴν τεχνικὴ τοιαύτην Λουκάκου, ἡ νέα ἀρτηρία θὰ ἔχη μῆκος 490 χιλ) τρων ἀπ' τὰ ὁποῖα τὰ περισσότερα θὰ εἶναι νέα ὁδὸς, σὲ νέα πορεία ὅπου τεχνικῶς, βάσει ἀναγνωρίσεων τῶν ἀνωτέρω γραφείων εὐρέθη ὅτι προσφέρεται ἡ τοποθέτησίς τῆς. Ἡ διαδρομὴ τῆς θὰ εἶναι συνοπτικὰ, ὡς ἐξῆς:

1) Ἡγουμενίτσα - Νεράϊδα (Μενίνα) σχεδὸν εἰς τὴν ὑπάρχουσαν ὁδὸν μῆκους 20 χιλ) τρων. 2) Νεράϊδα - Βροσίνα (παραχθίως τοῦ Καλαμᾶ) νέα ἐντελῶς πορεία μῆκους 20 χιλ. 3) Βροσίνα - Χάνι Τσίκα. Νέα σχεδὸν πορεία μῆκους 11 χιλιομέτρων. 4) Καλπάκι - Κόνιτσα σχεδὸν νέα πορεία 32 χιλ) τρων. 5) Κόνιτσα - Γέφυρα Λασκαρίδου, σχεδὸν νέα πορεία μῆκους 17 χιλ) τρων. 6) Γεφ. Λασκαρίδου - Γέφυρα Βουρμπιανίτικου σχεδὸν νέα πορεία 12 χιλμ. 8) Γεφ. Βουρμπιανίτικου - Ε-

πταχώριον, νέα έντελῶς πορεία 23 χιλ) τρων. 9) Έπταχώριον - Πεντάλοφος - Νεάπολις σχεδόν νέα πορεία 55 χολ) τρων. 10) Νεάπολις - Κοζάνη κατά τὸ πλείστον εἰς ὑπάρχουσαν ὁδὸν μήκους 48 χιλ) τρων, 11) Κοζάνη - Βέροια νέα έντελῶς πορεία 55 χιλ) τρων καὶ 12) Βέροια - Κλειδί - Θεσ) νίκη νέα έντελῶς πορεία μήκους 70 χιλιομέτρων. Στὰ τμήματα Γεφ. Βουρπιανίτικου καὶ Έπταχωρίου - Πενταλόφου - Μόρφης εἶναι ἤδη ἐγκατεστημένες ἐργολαβίες καὶ ἐργάζονται. Στς τμήμα Γεφ. Βουρμπιανίτικου- Έπταχωρίου ἐργάζονται μονάδες ΜΟΜΑ. Ἡ προτεινομένη στήν οικονομοτεχνική μελέτη διατομή εἶναι τύπου Γ' με πλάτος καταστρώματος 1,10 μ. καὶ ὁδοστρώματος 8,10 θμ. διὰ τὸ τμήμα Ἡγουμενίτσης - Βεροίας (320 χιλ.) καὶ τύπου ΑΑ, ἦτοι κλειστός αὐτοκινητόδρομος με δύο κλάδους πλάτους ἐκάστου 12, 25 μ. καταστρώματος καὶ 7,50 μ. ὁδοστρώματος με νησιδα στή μέση 4,12 μ. γιὰ τὸ τελευταῖο τμήμα Βεροίας - Θεσ) νίκης, πὸν προβλέπεται νὰ ἔχη πολὺ μεγάλη κυκλοφορίαν τὰ προσεχῆ ἔτη. Οἱ ἀκτίνες τῶν καμπυλῶν θὰ εἶναι μερικὲς θέσεις ὅπου τὰ πολὺ ὀρεινὰ πτυχωμένα καὶ ἀπότομα ἐδάφη καθιστοῦν ἀδύνατη σχεδὸν τὴν ἐφαρμογὴ τεταμένης χαράξεως. Ἔτσι θὰ μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθῆ ταχύτης ὀχημάτων περίπου 80 χιλ) τρων τὴν ὥραν γιὰ τὸ τμήμα Ἡγουμενίτσης - Βεροίας καὶ 120 χιλ) τρων διὰ τὸ τμήμα Βεροίας - Θεσ) νίκης.

Ὅταν κατασκευασθῆ ἡ νέα ἀρτηρία, θὰ ἐπιτευχθῆ ἀπ' εὐθείας σύνδεσις τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας με τὶς χῶρες τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, χωρὶς τὴν παρεμβολὴ τῆς Γιουγκοσλαβίας, με ἀποτέλεσμα τὰ εὐπαθῆ προϊόντα (φρούτα κλπ.) νὰ μεταφέρονται με μικρότερον κόστος καὶ ταχύτητα.

Νέα Βιομηχανικὰ Κέντρα καὶ νέοι πόλοι ἔλξεως τοῦ πληθυσμοῦ θὰ δημιουργηθοῦν παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ κυρίως στὸ ἄκρον τῆς, τὴν Ἡγουμενίτσαν. Ὁ ἐσωτερικὸς καὶ ξένος τουρισμὸς θὰ ἀποκτήσουν σύντομον καὶ ἐνδιαφέρουσαν εἰς τὴν πορείαν τῆς ἀρτηρία. Ἡ διαδρομὴ στήν ὄροσειρὰν τῆς Πίνδου μέσα εἰς ὠραία δάση Πεύκης Ἐλάτης, Ὁξυᾶς καὶ Δρυὸς καὶ μάλιστα ἀπὸ τοποθεσίας πὸν ἔχουν συνδεθῆ με ἐπικοῦς ἀγῶνες τοῦ Ἔθνους, θὰ εἶναι πολὺ θεαματικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα.

Οἱ ἀξιόλογοι ἀκριτικοὶ πληθυσμοὶ τῆς Πίνδου πὸν δὲν ἔχουν ἀκόμη γευθῆ τὰ ἀγαθὰ τῆς συγκοινωνίας, θὰ ἰδοῦν νὰ πραγματοποιοῦνται τὰ ὄνειρά τους.

**

Τὸ κόστος κατασκευῆς τῆς ἀρτηρίας Ἡγουμενίτσης - Θεσ) νίκης, σύμφωνα με τὴν οικονομοτεχνική μελέτη θὰ φθάσῃ τὰ 2.400.000.000 δρχ.. Ἐνα τόσον μεγάλο ποσὸν δὲν θὰ εἶναι εὐκόλο νὰ διατεθῆ ἀπὸ τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό. Με ὑπολογισμόν ἐξαετοῦς διάρκειας τῆς κατασκευῆς θὰ χρειάζεται χρηματοδότησις 400 ἐκατ. δραχμῶν τὸν χρόνο, πρᾶγμα δύσκολον. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο τὸ Ἰπουργ. Συντονισμοῦ ἐνεργεῖ νὰ ἐπιτύχῃ δανειοδότησιν τοῦ ἔργου ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τράπεζα Ἐπενδύσεων. Στὴν οικονομοτεχνικὴν μελέτην λεπτομερῶς ὑπελογίσθησαν τὰ ὀφέλη, πὸν θὰ προκύψουν ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τῆς νέας ἀρτηρίας καθὼς καὶ ἡ ἀποδοτικότης τῆς. Ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ δανείου μπορεῖ νὰ γίνῃ με τὴν ἐπιβολὴν διοδίων στὰ περισσότερα τμήματα τῆς ὁδοῦ, ὅπως εἶναι τὰ τμήματα: 1) Νεράϊδας - Βροσίνας - Χάνι Τσίκα - Καλπάκιον ημῆκους 58 χλμ.) καὶ 2) Κοζάνης - Βεροίας - Κλειδίου - Θεσ) νίκης (μήκους 128 χιλ) τρων).

Παζαριού ἀνατομή

Τοῦ κ. ΓΙΑΝ. Λ.

Ε'

Ὅσο σκέφτομαι ὄλους αὐτοὺς τοὺς ἀξιομνημόνευτους τύπους τῆς παλιάς Κόνιτσας, τὸν χορατατζή, τὸν ψευτοπαλληκαρά, τὸν γκιούσμπαση μὲ τὰ τερτίπια του... τύπους, ποὺ ὅπως φαίνεται, δὲν ἔλειψαν ποτὲ ἀπ' τὸ μικρὸ αὐτὸ τόπο, τόσο καὶ πιὸ πολὺ πείθομαι πῶς ἢ πιὸ γνήσια, ἢ πιὸ αὐθεντική, ἢ πιὸ πηγαία μορφή λαϊκῆς - ἑλληνικῆς τέχνης, μοναδικὸς σχεδὸν θησαυρὸς τῆς κουλτούρας μας, καθάριο γέννημα τοῦ αἰσθήματος τοῦ λαοῦ μας, εἶναι ὁ Καραγκιόζης, τὸ «θέατρο τῶν σκιῶν», ὅπως συνήθιζε νὰ τὸν ἀποκαλῆ ὁ λογιωτατισμὸς.

Αὐτὸς ὁ περιφρονημένος Καραγκιόζης, τὸ γιομάτο χυμοὺς αὐτὸ θέαμα, ποὺ ταίριαζε τόσο πολὺ στὶς μύχιες μας, προαιώνιες ἐπεξεργασίες, χωρὶς νὰ ξέρουμε τὸ γιὰτὶ «ἔδινε» κάθε στιγμή ποὺ τὸν βλέπαμε καὶ τὸν ἀκούγαμε, κείνο ποῦχε ἀσύλληπτα χαθῆ ἀπ' τὴν παράδοσή μας, κείνο ποὺ ἀσυνειδητοποιήτα διέρρηε μέσα μας, ἀγνή οὐσία τῆς ζωῆς, τὸ διαχρονικὸ ἐγὼ τοῦ τόπου μας.

Ὁ Καραγκιόζης - χορατατζής, ποὺ μέσα στὴν ἀκραία του φτώχεια, καὶ δυστυχία, διαμόρφωνε τὴ μοίρα του, ὑπεύθυνος πάντα σὰ ραγιάς, γιὰ ὅ,τι αὐθόρμητα σκάρωνε, ὁ σίφουνας αὐτὸς τῆς ἀρνησης, ποὺ μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀπλότητα, σχεδὸν ἀσκητική, (δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτα γιὰτὶ ἦταν ὁ φτωχότερος ἀπ' ὄλους, ὁ ρωμιὸς ὄλων τῶν ἐποχῶν) ἔκανε ὄλες τὶς μορφὲς ἀντίστασης, ἀπ' τὴν πιὸ ἀθῶα (τὸ καλαιμπούρι ἢ τὸ «σιακῶ», ὅπως θὰ λέγαμε στὴν Κόνιτσα) μέχρι τὴν πιὸ σκληρὴ (τὴν εὐθεία ἐπίθεση), ἦταν στὸ βάθος γιὰ μᾶς ἕνας «π α ρ ἄ λ λ η λ ο ς» τηρυμένων, βέβαια ὄλων τῶν ἀναλογιῶν, Γούσια Παπακώστας, ὁ ἀπελευθερωμένος ἥρωας ποὺ «διακωμωδοῦσε τοὺς ἥρωες» καὶ τᾶβαζε μὲ τὴν ἐξουσία καὶ μὲ τοὺς «ἀπάνω» κάθε λογῆς καὶ διάσωζε τὸν ἀνθρωπισμὸ του μέσα σ' ἕνα χῶρο Κατοχῆς. Τῆς ὁποιασδήποτε Κατοχῆς.

Δίπλα του ζοῦσε ὁ ψευτοπαλληκαράς, ὁ Χατζηαβάτης — Γούσια Τσάκας, ὁ μικροδοσίλογος ὄλων τῶν ἐποχῶν. Ὅλη του ἡ ζωὴ, (ψεύτικες ἀφηγήσεις, ψεύτικοι παλληκαρισμοὶ χωρὶς ἀνταπόκριση, κι' ἄλλα φούμαρα), δὲν τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀρνηθῆ «μικροεξυτηρητῆς» στὸν ἐξουσιαστὴ του τὸν παραδόπιστο Δερβέναγα ἢ τὸ Βεληγκέκα, τὸν Γκιούσμπαση τῆς Κόνιτσας Νετζήπ Ἐφέντη. Κι' ἔτσι γινόταν ὄργανο, ἄβουλο καὶ περιφρονημένον σὰ ἐκβιαστικὰ τερτίπια του. Πότε κάνοντας τὸν «ὑποχρεωτικὸ ἐνδιάμεσο» στοὺς φυλακισμένους γιὰ ν' ἀποχτήσῃ τὸ «λουφέ» ποὺ θὰ ἔλυε αὐτόματα τῆς «περιπλοκῆ» τῆς ἀνύπαρκτης ἐνοχῆς τοῦ δεσμώτη, καὶ πότε σκαρφάλωνοντας σὰ ρουμάνια τῆς Κόνιτσας, πρὸς συνάντηση τοῦ «φυγόδικου» Γκογκώρου, ἐνὸς ξεραγκιανοῦ (ἴσαμε κεῖ πάνω) γίγαντα βαγενά, ποὺ ζοῦσε κεῖ σὰν διωγμένο ἀγρίμι μέσ' στὶς σπηλιές, προκαλώντας τὴν Τούρκικη ἐξουσία, μὲ δόλιο σκοπὸ, νὰ τοῦ σφυρίξῃ, δῆθεν ἀπὸ «καλοπροαίρεση ἢ καὶ φιλίας» τὴν ἀνύπαρκτη ἀμνηστία τοῦ ἀφέντη ποὺ θάχε σὰ συνέπεια νὰ πιαστῆ τὸ πουλὶ σὰ φάκα

.....
 Ἄντε, ὦρὲ Γούσια ἂν ἦρθες γιὰ νὰ πστοβλακιάσεις(φᾶς) κανένα κομιμάτι ἀγριόγιδο. Κάτσε καὶ φάε. Μὰ ἂν κουβαλᾶς τίποτε γαπφιέδες... Μαῦρο φίδι καὶ κολοβὸ ποὺ σ' ἔφαγε..) Καταγέλαιστη ἀφέλεια, ποὺ βέβαια δὲν ἔπιασε, μετατράπηκε ὁμως, γιὰ νὰ βολευτοῦν τὰ πράγματα καὶ νὰ μὴ θεωρηθῆ ἀδυναμία, στὸ εὐφάνταστο μυαλὸ τοῦ Κονιτσιώτη σὲ πρῶχειρο ψέμα «πῶς στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸν ἀνταμώσῃ».

✱

Ἀλήθεια! Πῶς ἔγινε κι' ἀφίσαμε νὰ ξεχαστῆ αὐτὸς ὁ ὠραῖος «Ἕλληνας» κι' ἀκόμα παραπέρα «ἠπειρώτης» Καραγκιόζης ἢ ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας. Αὐτὸ τὸ θέατρο μὲ τὴν εὐποδειγματικὴ πληρότητα ρυθμοῦ, τὴν ἀρμονία ὑλικοῦ καὶ ἐκφράσεως;

(O! Santa simplicitas!...

Βρέ γυναίκα, κάπου ήταν ένα κρεμμύδι;
Δέν μου τὸ φέρνεις νὰ φάω τὸ ψωμί μου;
Ἄσαχ! Καραγκιόζη μου, τὸ περιδρόμιασε
τὸ Κολλητήρι χτὲς τὸ βράδυ. Δέν γίνοντα
ζάπ, ἂν δέν τῶτρωγε.

— Βρέ τὸ σκασμένο τὶς λιχουδιὲς κυνηγάει!
Φρούτο γιὰ φρούτο δέν ἀφίνει εἰς τὸν οἶκον.

Ἦ τὸ ἄλλο:

Ἐγὼ διὰ τὸν ἔρωτάν σου, ὦ Σερήνη,
ἦλθον ἐκ Μεσοποταμίας καὶ σὺ δέν μ' ἀγα-
(πεῖς.

(λέει ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Σερήνη,
καὶ κείνη τοῦ ἀπαντάει):

Ἐὰν δέν σὲ ἠγάπων, ὦ Ἀλέξανδρε, δέν
θὰ ἠρνούμην καὶ πατέρα καὶ μητέρα καὶ
πατρίδαν διὰ σέ...

.....
Βόηθα Χριστὲ καὶ Παναγιά
καὶ σὺ Ἀγία Μαρίνα,
γιὰ νὰ σκοτώσω τὸ θεριὸ
νὰ πάρω τὴ Σερήνα....)

★

Ἦταν γιὰ μᾶς ὁ Καραγκιόζης, ἡ
πρώτη ὕλη κι' ἡ μαγιά, ποὺ θὰ βοη-
θοῦσε ἀπροσχημάτιστα, τὴν ἀναγέννηση
τοῦ θεάτρου μας. Θὰ βοηθοῦσε νὰ μποῦ-
με γρήγορα σὲ μιὰ πλατεῖα λεωφόρο
θεατρικῆς ζωῆς, ποὺ λείπει τώρα ἀπὸ τὸν τό-
πο, ὅπως βοήθησε τὸ θέατρο τοῦ Λόρκα, κα-
τευθεῖαν βγαλμένο ἀπ' τὶς παραδοσιακὲς μα-
ριονέττες, τὴν ἀναγέννηση τῆς ἰσπανικῆς καὶ
κοντὰ σ' αὐτή, τῆς δυτικοευρωπαϊκῆς θεατρι-
κῆς ζωῆς.

★

Ἦταν ἐποχὲς ποῦφταναν ἀπ' τὰ χωριά
στὰ χάνια τῆς Κόνιτσας γιὰ τὴ λεγόμενη
«ἀντάμωση» (τὴ συνεδρίαση), πάνω σ' ἄλο-
γα μὲ κόκκινες βελόντζες, οἱ προεστῶτες τῶν
πέντε κύκλων τῆς Ἐπαρχίας. Τοῦ Καζᾶ τῆς
Κόνιτσας. Φουριόζοι κι' ἀκατάδεκτοι, «σὰν
ἐξουσία», ξεπέζευαν στὸ ἔμπα τοῦ χανιοῦ, κα-
χυποψία γεμάτοι γιὰ τὰ «τεκταινόμενα» μέσ'
στὴν Κόνιτσα ἀπὸ τοὺς δημογέροντες τῆς σὲ
βάρος τῶν εἰσοδημάτων τῆς μητρόπολης καὶ
σφιγμένοι, ὅπως ὄλοι οἱ ἐπαρχιώτες ποὺ πρό-
κειται νὰ κοντραριστοῦν μὲ τοὺς πρωτευου-
σιάνους.

Στὰ χρόνια τ' Ἀλῆ Πασᾶ, μὲ τὴ βοήθεια

τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ τοῦ Βουρμπιανίτη,
γεννήθηκε στὴν Ἐπαρχία, κάποια μικρὴ ἀ-
ριστοκρατία. Ἡ ἀριστοκρατία αὐτή, στὴ δε-
καετία ποὺ ἐπακολούθησε τὴν πτώση τοῦ Ἀ-
λῆ Πασᾶ, ἔδειξε στὸ «κραταῖο δουλῆτι» πί-
στη καὶ ἀφοσίωση. Πρᾶγμα ποῦκανε τὸν «Βυ-
ζῆρ Ρεσήτ Μεχμέτ Πασᾶ, Ἐλέω Θεοῦ Σα-
τραζέμη Ρούμελη Βαλεσῆ Ἰωαννίνων Δελδί-
νου καὶ Αὐλῶνος», στὰ 1830, νὰ τῆς τὸ ἀνα-
γνωρίση, παρέχοντας στὴν περιοχὴ κάποιο
δικαίωμα αὐτοδιοίκησης. «Ἰπὸ τὴν κραταῖαν
αἰγίδα ὁμως τοῦ ὑψηλοῦ δουλῆτιοῦ καὶ τὴν
ἰδικὴν μου πατρικὴν καὶ αὐθεντικὴν ἀκριδῶς
προστασίαν, νὰ ζήσετε ἡσυχιοι, ἀνεπηρεαστοι
καὶ ἀνενόχλητοι κατὰ τὸ ραγιαλίκι σας, κα-
τὰ τὴ θρησκεία σας καὶ τὸ ἀλισιβερίσι σας
καὶ κατὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἔκπαλαι συν-
ῆθη βασιλικὰ καὶ αὐθεντικὰ νόμιμα δικαίω-
ματα, τὰ ὁποῖα θέλει πληρώνετε ἐτησίως»
Τὴν ἴδια ἐποχὴ, «τὸ δουλῆτι ἀληγιέ (τούρ-
κικο κράτος) ἔκαμνε, μεμνοῦ (ἀπαγορευμέ-
να) τὰ ἀγαλήκια καὶ σουμπασλίκια, «ὅπου ἀ-
δίκως ἔπαιρναν οἱ μπέγηδες καὶ ἀγάδες τῆς
ἀρβανιτιᾶς ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν ραγιά» τῆς ἐ-
παρχίας. Ἔτσι ἡ ἀριστοκρατία αὐτὴ ποὺ ἄν-
δρωσε μὲ τὸν καιρὸ σήκωσε κεφάλι, κι' ἀξι-
ωσε συμμετοχὴ στὴ διαχείριση τῶν εἰσοδη-
μάτων τῆς Μητρόπολης Βελλᾶς, ποὺ ἔδρευε
στὴν Κόνιτσα. Εἶν' ἀλήθεια, πῶς στὰ χρόνια
κεῖνα ὁ Ἐπίσκοπος Βελλᾶς Ἰωσήφ, «ἤθελε
νὰ ἐξουσιάζη αὐθαιρέτως καὶ ὡς τέλειος κλη-
ρονόμος τὰ Μοναστήρια τῆς πατρίδος μας
καὶ νὰ συνάζη ὡς ἀπὸ τὰ ἴδια του κτήματα,
τὰ εἰσοδήματά των καὶ νὰ τὰ κάμνη ὡς θέλει
καὶ βούλεται. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ εἰς τὸ Μονα-
στήριον Βελλᾶς, τὸ ἴδιον θέλει νὰ κάμη καὶ
εἰς τὸ ἐν Βουκουρεστίῳ Μετόχιον τῆς Βελ-
λᾶς».

Καὶ φαίνεται πῶς οἱ ντόπιοι Κονιτσιῶτες,
ἔμειναν μπρὸς στὴν «κατάχρηση» αὐτὴ τοῦ
μόνιμα πιὰ ἐγκατεστημένου στὴ Βλαχιά καὶ
μὴ δίδοντος λογαριασμὸ σὲ κανένα ἐπισκό-
που των, ἀσυγκίνητοι.

Ἀποτέλεσμα, οἱ προεστῶτες τῶν χωριῶν τῆς
Ἐπαρχίας, οἱ «Προεστῶτες τῶν πέντε κύκλων»,
ὅπως τοὺς ἔλεγαν, «ὄντες συγγενεῖς καὶ φί-
λοι μεταξύ των, ἀπεφάσισαν καὶ ἔρριξαν εἰς
λήθην ὄλας τὰς φιλονεικίας ὅπου ἀναμετα-
ξύ των εἶχαν, ἔγιναν ἐν σώμα καὶ μιὰ ψυ-
χή...» «...πρὸς τὸ συμφέρον ὄλης τῆς κοινό-

Ἡ μετάστασις τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας εἰς Πλικάτι

Τοῦ κ. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΣΟΥΡΛΑ, παιδαγωγοῦ

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἐγκρίτου Περιοδικοῦ τῆς Ἐπαρχίας μας «ἡ Κόνιτσα» φέρομεν εἰς φῶς παραδοθεῖσαν μοι περιγραφὴν περὶ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1775 μεταστάσεως τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας εἰς τὸ Ἀκριτικὸν χωρίον τῆς ἐπαρχίας Πλικάτιον τῆς ἀνεγέρσεως κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐκκλησίας «τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὅπου καὶ σήμερον εὑρίσκειται ἡ εἰκὼν τῆς καθὼς καὶ ἀνεγέρσεως κατὰ τὰ ἔτη 1949—1951 περικολοῦς ἐκ βάθρων νέου Ναοῦ διὰ τῆς συνεισφορᾶς τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν τῆς III Μεραρχίας.

Ὁ Σεμιάσιμος Ἀρχιμανδρίτης Γεράσιμος Στόγιας ἐτῶν 80—εἰς τὴν παραδοθεῖσαν μοι περιγραφὴν τοῦ ἀφηγεῖται λεπτομερῶς τὰς περισωθείσας παραδόσεις σχετικὰ μὲ τὴν μετάστασιν τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας καὶ τοῦ θαύματος τῆς Μεταστάσεως.

τητος καὶ τοῦ ἑαυτοῦ των», ἔκαιναν Ἱερὰν συμφωνίαν καὶ ἴδρυσαν μιὰν ἐξουσία αὐτοδιοικήσεις δευτέρου βαθμοῦ (πρῶτος βαθμὸς ἦταν οἱ Βεκίληδες) ἐλέγχου, ἄμυνας καὶ κάποιας ταξικῆς προβολῆς καὶ ἐπικυριαρχίας, τῶν Πρωτοκριτῶν προεστώτων τοῦ βιλαετιοῦ τῆς Κόνιτσας» ὑποσχόμενοι μεταξύ των, γιὰ τὰ χωριά των καὶ τοὺς ἑαυτοὺς των ἀλληλοβοήθεια, συνδρομὴ καὶ συμπαράσταση, «ἄνευ ζημίας τῶν ὑποφαινομένων», μὲ τὸν σκοπὸ νὰ πορευτῆ «ἡ ἐπαρχία εἰς τὸ ἐξῆς μὲ ἀδελφικὴν σύμπνοια καὶ συσφιγμένην ἀρμονίαν». Ὁ Γιάννης Σούρλας ἀπ' τὴν Πυσόγιαννη. Ὁ Ἀδάμος Νάσιου ἀπ' τὴν Πάδες. Ὁ Νικόλας Κώστα Γραμματικὸς καὶ Ζήσης Δούμαρης ἀπ' τὴ Βούρμπιανη. Κι' ὁ Δημήτρης Πρωτόπαπας ἀπ' τὴ Στράτσιανη...

Ἄς τὸν ἀκούσωμεν μὲ τὸν πρεπούμενον σεβασμόν.

«Τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τὸ χωρίον Πλικάτιον τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης, ἐορτάζεται ἡ μετάστασις τῆς Εἰκόνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Κατὰ τὴν ἐορτὴν συρρέουν κατ' ἔτος εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ καθὼς καὶ Ἱερεῖς ἐκ τῶν περιχώρων, πολλοὶ ἀφ' ἑσπέρας καὶ πλείστοι τὸ πρωί. Παρακολουθοῦσι μετ' εὐλαβείας τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ μετὰ τὸ τέλος ταύτης γίνεται ἡ λιτανεὶα ψαλλομένης Δοξολογίας καὶ καταλλήλων Θεοτοκίων τροπαρίων, ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησίας ὅπου, εὑρίσκειτο ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου μέχρι τοῦ Παρεκκλησίου τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, ὅπου τιθεμένης τῆς Εἰκόνης ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ ψάλλεται ἡ μικρὰ παράκλησις καὶ μετὰ τὸ τέλος ταύτης μετὰ τῆς ἰδίας παρατάξεως ἐπιστρέφει ἡ λιτανεὶα διερχομένη ἀπὸ τοῦ Παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου κατατιθεμένης τῆς Θείας Εἰκόνης ἐν τῷ Θρόνῳ ψάλλεται ἐν Χορῷ τὸ «Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας Σου» ὡς καὶ τὸ ὑπάρχον μόνον ἀπολυτικίον. «Οἱ τῆς πλειάδος» μικρὰ αἴτησις καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἣν πάντες ἀσπαζόμενοι εὐλαβῶς τὴν Θείαν Εἰκόνα διαλύονται ἀπερχόμενοι εἰς τὰ ἴδια ἕκαστος μετὰ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως.

Τὸ ἱστορικὸν δὲ τῆς εὐρέσεως τῆς Θείας ταύτης Εἰκόνης καθ' ἃ διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἐκ παραδόσεως ἔχει ὡς ἐξῆς.

Πρὸ διακοσίων περίπου ἐτῶν κάτοικοι τοῦ βατὰ των εἰς τινα περιοχὴν δασώδη ὀνοχωρίου τούτου διέμενον βόσκοντες τὰ πρόμαζομένην καὶ νῦν «Πεστιλέπη» νοτίως

τοῦ Χωρίου Ἀετομιλίτσης, ἣς τὸ παλαιὸν ὄνομα Δέντσιον. Ἐκεῖ μένοντες ἔδλεπον εἰς ἀντικρυνὸν δάσος φῶς κάθε νύκτα. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐφοβοῦντο, μήπως κακοποιοὶ διενεκτέρειον ἐκεῖ. Ἀναθαρρήσαντες δέ, ἐπειδὴ τὸ φῶς ἐφαίνετο πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος, μετέβαινον καὶ ἠρεύουν τὸ μέρος μήπως ἀνακαλύψωσι σημεῖον τῆς διαμονῆς ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν τοιοῦτον εὑρισκόν διηπόρουν περὶ τοῦ φαινομένου φωτός, τί θὰ ἦτο. Μίαν δὲ νύκτα ἐπενόησαν καὶ ἔκαμον τὸ ἐξῆς. Ἐτοποθέτησαν διχάλας ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔθεσαν ποιμενικὴν ράβδον (ἀγκλίτσαν) καὶ ἐσκόπεισαν ἀκριδῶς εἰς τὸ φαινόμενον φῶς ἀφίσαντες ταύτην εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν. Τὸ δὲ πρῶτ' ἡμέρας γενομένης, ἐσκόπευσαν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἐφαίνετο τὸ φῶς, παρατηροῦντες ἀκριδῶς τὴν τοποθεσίαν τοῦ στόχου καὶ μεταδάντες ἐπὶ τόπου καὶ ἐρευνήσαντες τὸ μέρος μετὰ προσοχῆς διότι ἦτο πολὺ δασῶδες, βλέπουσι τὴν Θεῖαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου μέσα εἰς μίαν κέδρον ἰσταμένην καὶ χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι διὰ τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τὸν ὅποιον εὑρον, παρέλαβον τὴν Θεῖαν Εἰκόνα προσκυνήσαντες καὶ ἀσπαζόμενοι ταύτην καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὸν καταυλισμὸν των. Ἐκεῖ δὲ εἶχον μίαν φορβάδα ἰσχνὴν καὶ ἀδύνατον πολὺ καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἄλλο ζῶον, ἐφόρτωσαν τὴν Εἰκόνα εἰς τὴν φορβάδα, θέσαντες τεμάχιον ξύλου εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Ἡ δὲ φορβάς μόλις ἐφορτώθη ἔλαβε δυνάμεις καὶ ἔτρεχε ταχέως, πρὸς τὸ Χωρίον. Μόλις δὲ εὑρον τὴν Εἰκόνα εἰδοποίησαν περὶ τούτου τοὺς κατοίκους καὶ ὅτι μεταφέρουν τὴν Εἰκόνα εἰς τὸ Χωρίον. Οἱ δὲ κάτοικοι μετὰ τῶν Ἱερέων ἱεροφορούντων καὶ τοῦ Λαοῦ ἀκολουθοῦντος μετὰ λαμπάδων ὑπήντησαν τὴν Θεῖαν Εἰκόνα εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ Χωρίου βουνὸν «Παλέσι» καὶ ψάλλοντες ἔφερον τὴν Εἰκόνα εἰς τὴν μόνην σωζομένην Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ὅπου τὴν κατέθεσαν.

Μετὰ τινα ὁμῶς καιρὸν, ὅτε μετέβαινον ὁ Ἱερεὺς πρῶτ' καὶ ἑσπέρας διὰ τὴν ἀκολουθίαν, δὲν εὑρισκε τὴν Εἰκόνα εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀλλὰ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν θύραν, ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν

ἐσήκωνε καὶ τὴν ἔθετεν εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ πάλιν τὴν εὑρισκε κάτω. Τοῦτο συνέβη ἐπανειλημένως, ὅτε μίαν Κυριακὴν μετὰ τὸ τέλος τῆς Θεῖας Λειτουργίας, ἡ Θεῖα Εἰκὼν αὐτομάτως ἤρθη καὶ ἔστη εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ἱερέως, ὁ ὅποιος ἐξεκίνησε φερόμενος ὑπ' αὐτῆς καὶ ὄλου τοῦ ἐκκλησιάσματος ἀκολουθοῦντος, ἦλθεν εἰς τὸ μέσον τοῦ Χωρίου, που εὑρίσκεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Εἰκὼν. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τότε ἐφαίνοντο ἐρείπια ἀρχαίας Ἐκκλησίας, πηγὴ ὕδατος, ἡ νῦν μεγάλη βρύση λεγομένη, βάτοι πολλοὶ καὶ ἰτέαι. Μόλις ἔφθασεν ἐκεῖ ἡ Εἰκὼν ἀπὸ τὸν ὦμον τοῦ Ἱερέως ἤρθη καὶ ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὰς βάτους, θέλουσα προφανῶς νὰ δείξῃ μὲ αὐτό, ὅτι ἐκεῖ ἤθελε νὰ γίνῃ ἡ κατοικία τῆς. Πάλιν δὲ ἀπὸ τὰς βάτους ἐστάθη εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ἱερέως, ὁ ὅποιος ἐξηκολούθησε τοῦ λαοῦ ἀκολουθοῦντος τὴν πορείαν μέχρι τοῦ μέρους ὅπου εἶναι τὸ Παρεκκλήσιον τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου «Παναγιοπούλα» καὶ ἐκεῖ πάλιν ἀπὸ τὸν ὦμον τοῦ Ἱερέως ἐστάθη ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς πέτρας εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ἱερέως, ἐκεῖθεν δὲ ἐπέστρεψεν ὄλη ἡ ἀκολουθία μὲ τὸν Ἱερέα φέροντα τὴν Εἰκόνα ἐπὶ τοῦ ὦμου τοῦ αὐτομάτως ἰσταμένην, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ὅθεν ἐξεκίνησαν καὶ κατέθεσαν τὴν Εἰκόνα ἐκεῖ.

Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ κάτοικοι μετὰ πολλοῦ ζήλου ἔκτισαν τὴν Ἐκκλησίαν ἡ «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» κατὰ τὸ ἔτος 1775, ὅπου σήμερον εὑρίσκεται ἡ Εἰκὼν, καθὼς καὶ τὸ Παρεκκλήσιον τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου εἰς τὰς θέσεις τὰς ὁποίας ὑπέδειξεν Αὐτὴ Αὐτὴ ἡ Θεοτόκος.

Κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1949—1951 ἀνηγέρθη περικαλλῆς ἐκ βάθρων ὁ νέος Ναὸς κυρίως διὰ τῆς ἀρωγῆς τῆς Υἱοῦ Μεραρχίας συνεισφορᾶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῆς, ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν. Ἐπίσης τοῦ ἀπαιτουμένου ὕλικου, τσιμέντου, σιδήρου τῆς ξυλείας, τῶν στασιδίων, τῆς ξυλείας τοῦ τέμπλου, τὸ ὅποιον περικαλλῆς ἐφιλοτέχνησεν ὁ ἐκ τοῦ πλησίον τοῦ Χωρίου

Ἡ Ρουμανικὴ προπαγάνδα κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας εἰς Ἡπείρον

Τοῦ κ. ΣΤ. ΓΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅχι ὀλιγώτερον τούτου ἀξίζει τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ὁ ἀνώνυμος ἐκ Κονίτσης ἀνταποκριτῆς, ὅστις, διαρκούσης τῆς καταδιώξεως τοῦ διδασκάλου, μὴ ὑπολογίζων τὰς ἑλευθερὰς δι' αὐτὸν συνεπείας, τὰς ὁποίας θὰ εἶχεν ἢ τυχὸν ἀποκάλυψίς του, δὲν διστάζει ἵνα κατὰ τὸν πλέον ἐχεμυθῆ τρόπον ἀποστείλῃ εἰς Ἀθήνας τὴν ἀνταπόκρισίν του διὰ νὰ γνωσθῶσιν αἱ Ρουμανικαὶ ραδιουργίαι καὶ ληφθῶσιν ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος τὰ ἀνάλογα μέτρα.

Αἱ τοιούτου εἴδους ποταπαὶ καταδιώσεις δὲν κάμπτουν τὸ ἠθικόν, δὲν πτοοῦν τοὺς Ἑλληνας Κονιτσιώτας. Οὗτοι δὲν ὀσφυοκάμπτουν, δὲν παραχωροῦν Γ ἢ ν καὶ ὕ δ ω ρ εἰς τὸν Κατακτητὴν οὐδὲ εἰς τὴν Ρουμανικὴν προπαγάνδαν. Κατέχεται πᾶς τις ἐξ ἡμῶν ἐκ δικαίας ἀγανακτήσεως, πληροφορούμενος, ποῖα ποταπὰ ἀνέντιμα καὶ ραδιούργα μέσα μετεχειρίζετο ἡ Ρουμανικὴ προπαγάνδα, ἐπιδιώ-

Γοργοποτάμου Νικόλαος Σκαλιστής, ξυλογλύπτῆς περίφημος.

Εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Ναοῦ τούτου, παλαιοῦ ὄντος, συνετέλεσεν ἡ Υἱὸς Μεραρχία Ἰωαννίνων εἰς μνήμην τῆς τελικῆς κατατροπώσεως εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τοῦ Γράμμου, τοῦ συμμοριτισμοῦ. Εἰς τὴν ἀνέγερσιν δὲ τοῦ νέου Ναοῦ συνετέλεσαν ὁμοθύμως καὶ οἱ ἐνταῦθα εὐρισκόμενοι ὀλίγοι κάτοικοι...»

Ἐτελειώσαμε...

Ἡ περιγραφή τοῦ Σεβασμίου Ἀρχιμανδρίτου ὡς χρησιμεύσῃ ὡς:

«ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΤΙΚΟΝ» ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων τῆς ἐπαρχίας μας εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς ἀνωτέρας τάξεως τοῦ Σχολείου των.

Θὰ εἶναι μίᾳ ΕΠ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ μὲ ἐπίδρασιν καταφανῆ ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν μαθητῶν των.

κουσα τὸν ἀφελληνισμόν τίνος, τῶν κατοίκων τῆς Ἑλληνικωτάτης ταύτης περιοχῆς, τῆς κατ' ἐξοχὴν, ἀνέκαθεν διακρινομένης διὰ τὰ ἀκραίφην τῆς ἔθνικα αἰσθήματα καὶ οἰκτεῖρει τὴν Τουρκικὴν διοίκησιν, τὴν ἀγομένην καὶ φερομένην ὡς ἄθυρμα ἀπὸ τὰ ἐλεεινὰ αὐτὰ ἀνθρωπάρια τῆς κοιλάδος τοῦ Δουνάβεως!

3ον Η ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΙΔΡΥΕΙ ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΣ ΒΛΑΧΟΦΩΝΑ ΧΩΡΙΑ

Ὡς ἦτο ἐπόμενον ἡ Ρουμανικὴ προπαγάνδα ἐφ' ὅσον ὑπεβοηθεῖτο ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἢ τοῦ ἀφανοῦς εἰς τὸ καταχθόνιον ἀνθελληνικὸν ἔργον τῆς ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Τουρκικῆς Διοικήσεως καὶ ἐτρομοκράτει δι' ἐγκληματικῶν μεθόδων τοὺς Βλαχοφώνους ἰδίως πληθυσμοὺς τῆς ὑπαίθρου, ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρισκῃ ἀκουσίαν ἀνταπόκρισιν εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν.

Τῇ σατανικῇ ὄθεν ἐνεργείᾳ αὐτῆς καὶ τῶν ταπεινῶν ὀλίγων ἐξωμοτῶν, τῇ ἀναγκαστικῇ δὲ ἀνοχῇ τῶν ἀκουσίως προσχωρησάντων, ἰδούονται Ρουμανικὰ σχολεῖα, εἰς Μέτσοβον, Κρανιά, Περιβόλι, Βωβοῦσαν, Σαμαρίναν, Βρναζααν, Παλαιοσέλιον, Ἀρμάτοβον καὶ Φούρκαν.

Τοσοῦτον ὅμως ἀπεχθάνεται ἡ ὀλότης σχεδὸν τῶν κατοίκων τοὺς διοριζομένους παρὰ τῆς Ρουμανικῆς προπαγάνδας Ρουμάνους ἢ Ρουμανίζοντας διδασκάλους, ὥστε τὰ σχολεῖα των εἶναι περίπου κενά, τῶν μαθητῶν ἐκάστου, μὴ ἀνερχομένων, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει, τοὺς δέκα. Αἱ δελεαστικαὶ προτάσεις, τὸ ἀφειδῶς διατιθέμενον ὑπὸ τῆς προπαγάνδας πρὸς ἐξαγορὰν συνειδήσεων χρήμα, καὶ τέλος αἱ ἀπειλαί, συκοφαντίαι, δολοφονίαι προκρίτων οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον συνετέλεσαν πρὸς πύκνωσιν τῆς τάξεως τῶν ἐξωμοτῶν. Οἱ περὶ τὴν Πίνδον πληθυσμὸν εἶναι οἱ αἰώνιοι Ἑλληνας, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς ὄλους τοὺς ἔθνικούς μας ἀγῶνας. Λαμπροὶ δὲ ἀπόγονοι τῶν εὐκλεῶν τούτων προγόνων εἶναι αἱ ἡρώιδες γυναῖκες καὶ παρθένοι τῆς Πίνδου, αἵτινες κα-

τὰ τὸν ἔνδοξον πόλεμον τοῦ 1940—41, κομίζουσαι ἐπὶ τῶν ὤμων των πυρομαχικά, ἀκόμη δὲ καὶ λελυμένα ὀρειβατικὰ πυροβόλα, ὡς καὶ ἄλλα χρειώδη διὰ τὸν μαχόμενον ἡρωικὸν στρατὸν μας εἰς τὰς δυσβάτους ἀποκρήμνους καὶ βραχώδεις φάραγγας καὶ χαράδρας τῆς Πίνδου, συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν συντριβὴν τοῦ ἀνάνδρους ἐπιτεθέντος ἐχθροῦ.

Τίς, λοιπόν, ἐχεφρονῶν, δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν γνησίαν Ἑλληνικὴν συνείδησιν τῶν Βλαχοφώνων τούτων ἀδελφῶν μας, οἱ ὅποιοι ὑπῆρξαν πάντοτε πρωτοπόροι εἰς τοὺς ἔθνικούς μας ἀγῶνας, οὐδόλως δὲ ὑστέρησαν ἡμῶν τῶν Ἑλληνοφώνων εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς τομεῖς τῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους μας. Ἦτο ὅθεν ἐπόμενον ἡ Ρουμανικὴ προπαγάνδα νὰ εὗρῃ τεῖχος ἀπόρητον τὰς ἀγνάς τούτων Ἑλληνικὰς συνειδήσεις. Διὰ τοῦτο κατ' ἐλάχιστον συνετέλεσεν αὕτη εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἀνθελληνικῶν σκοπῶν της.

Μάρτυς ἀψευδῆς τῆς παταγώδους ταύτης ἀποτυχίας των εἶναι καὶ ἡ παρὰ πόδας δημοσιευομένης ἀνταπόκρισις ἀκραιφνοῦς Ἑλλήνος πατριώτου, περιελθόντος πὰ χωρία τῆς Πίνδου, ἐν οἷς ἐννοεῖται οἴκοθεν, ὅτι περιλαμβάνονται τὰ Βλαχοφώνων χωρία τῆς ἐπαρχίας μας. Αὕτη καταχωρισθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 50 φύλλον — 1893 — τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ἠπείρου», ἔχει ὡς ἀκολούθως:

— Ο ἰ Ρ ω μ ο ὕ ν ο ι ἐ π ἰ τ ῆ ς Π ἰ ν δ ο υ .

Φίλος τῆς ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ περιοδεύσας κατ' αὐτὰς τὰ χωρία τῶν Κουτσοβλάχων τῆς Πίνδου ἀπὸ Μετσόβου μέχρι Σαμαρίνης, μὰς γράφει τὰ ἐπόμενα περὶ τῆς ἐκεῖ καταστάσεως τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ρουμανικῆς προπαγάνδας. «Τὸ Μέτσοβον ἀμιλλᾶται σήμερον πρὸς Εὐρωπαϊκὴν πόλιν, διότι καὶ τὰ σχολεῖα αὐτοῦ εἰσὶν ἄριστα κατηρτισμένα καὶ εὐεργετικά, καταστήματα οὐκ ὀλίγα ἔχει καὶ κορίτσια πτωχῶν οἰκογενειῶν κατ' ἔτος ὑπανδρεύονται καὶ δωρεὰν διανέμονται καὶ ταῦτα πάντα, δαπάνη τοῦ σεβαστοῦ κυρίου Ἀβέρωφ γίνονται. Ἐνταῦθα, καίτοι ἡ Ρουμανικὴ προπαγάνδα ἔστησε τὴν παγίδα της, οὐδὲν πλέον κατάρθωσεν εἰμὴ νὰ πληρῶνῃ διδασκάλους. Ἐντεῦθεν μετέβην εἰς τὰ χωρία Κρανιές, Περιβόλι καὶ Ἀβδέλλα. Ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον εἶναι ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς τοῦ ἐξωμότου Ἀποστόλου Μαργαρίτη καὶ τὰ ἄλλα περίξ αὐτοῦ, κατάρθωσεν ὁ ἐλεεινὸς νὰ δελεάσῃ οὐκ ὀλί-

γους τῶν κατοίκων. Περίλυπος ἐγκαταλείψας τὸ μέρος τοῦτο, τὸ ἀνατρέψαν ἄρδην τὰς καλάς μου ἐκ Μετσόβου ἐντυπώσεις, μετέβην εἰς τὰ χωρία Σμίξιν καὶ Φούρκαν. Εἰς τὸ πρῶτον οὔτε ἵχνος Ρωμοῦνου εὐρίσκεται· εἰς δὲ τὸ δεύτερον μισθοδοτεῖται εἰς Ρωμοῦνος διδασκαλὸς δι' ἓνα μαθητὴν! Ἐγκαταλείψας καὶ τοῦτο μετέβην τέλος εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν Παραπινδίων Βλάχων, τὴν Σαμαρίναν, τὴν κοιτίδα τῶν ἀγνῶν καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων.

Ἀπετάθην λοιπὸν ἀλληλοδιαδόχως πρὸς πολλοὺς ἐκ τῶν κατοίκων, οἵτινες, ὡς ἐκ συμφώνου, εἰς τὴν πρώτην μου ἐρώτησιν «Πῶς πάει ὁ Ρωμουλισμός;», ἀπήντησαν ὅτι, ὁσημέραι καταρρέει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν, ὡς ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ἡμεῖς, προσποιοθέντες ἀλλαγὴν φρονημάτων — ἀναγκαζόμεθα δὲ πρὸς τοῦτο διότι αἱ Τουρκικαὶ Ἀρχαὶ διάκεινται εὐνοϊκῶς πρὸς αὐτοὺς — κατορθώνομεν ὥστε, μανθάνοντες τὰ ἑαυτῶν μυστήρια, καὶ τὴν πρόοδον αὐτῶν νὰ ἀναιχαιτίσωμεν καὶ τὰ συμφέροντά μας νὰ μὴ βλάψωμεν. Εἰς δὲ τὴν δευτέραν μου ἐρώτησιν «Ἄν στέπτωνται νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὴν προπαγάνδα καὶ ὑπηρετήσωσιν ξένων συμφέροντα, πάντες σχεδόν, ἐν ἀγανακτήσει, ἀπήντησαν ὡς ἐξῆς. «Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀλλάξωμεν φρονήματα ἡμεῖς, τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι ἐθυσίασαν χάριν τῆς Πατρίδος οὐ μόνον συμφέροντα καὶ περιουσίαν ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των ἀκόμη; ἢ μήπως καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν ἀπωλέσαμεν ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς καὶ δὲν ὑφιστάμεθα εἰσέτι τὰ πάνδεινα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον;». Συγχαρεῖς αὐτοὺς ἐπὶ τούτοις, περιῆλθον τὰ τέσσαρα τῆς κωμολόγεως ταύτης Ἑλληνικὰ σχολεῖα, ἐν οἷς εὐρον τριακοσίους μαθητάς, εἰς δὲ τὸ Ρωμουρικὸν σχολεῖον μόνον 24! Καὶ μὲ τόσους μαθητάς ἔχουν καταλάβει 2 σχολεῖα, ἢ δὲ Ρωμουρικὴ προπαγάνδα μισθοδοτεῖ πρὸς τοῦτο πέντε διδασκάλους!».

Ταῦτα γράφει διὰ τὴν ἐν Σαμαρίνι δρᾶσιν τῆς Ρωμουρικῆς προπαγάνδας ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος φλογερὸς πατριώτης, ὁ ἐπισκεφθεὶς πρὸς 75ετίας ταύτην, ἵνα ἰδίαις αἰσθήσεσι, σχηματίσῃ γνώμην περὶ τῆς ἐκεῖ καταστάσεως.

Ἡ ἀποστροφή, τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀπέχθεια τῆς πλειονότητος τῶν κατοίκων της πρὸς τοὺς ἀσκούντας τὴν Ρωμουρικὴν προπαγάνδα ἀργυρωνήτους ἐξωμότας ἀντικατοπτρίζεται εἰς

τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ὑπερογδοηκοντούτου γέροντος Σαμαρινιώτου διαχειμάζοντος τότε μετὰ τοῦ ποιμνίου του ἐν Θεσσαλίᾳ πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις διαμένοντα υἱὸν του. Ἴδου μέρος αὐτῆς ἀφορῶν τὴν Ρωμουνικὴν προπαγάνδα.

« Ἄμ, τί νὰ τοὺς κάμω, γυιέ μου, τῶν χωριανῶν μου, ὅπου ἔμειναν σὰν ἔρμα πρόβατα στὸν κάμπο, χωρὶς τσομπάνον καὶ χωρὶς σκυλλιά, ὅπου τὰ δεκατίζει ὁ λύκος; Μὲ παραπαίρνει καμμιά βολὰ ἢ λάβ'ρα μου καὶ τὸ κακὸ καὶ δὲν φτουρῶ. ἸΚ ἔτσι μῶρχεται νὰ σ'κωθῶ μονάχος μου ν' ἄρματωθῶ, νὰ θυμηθῶ τὰ νιάτα μου καὶ νὰ πάρω ἀράδα Σαμαρίνα, Περιδόλι, Βωβοῦσα καὶ Ἀβδέλλα, καὶ νὰ μὴ ἀφήκω Ρωμουνικὸ ρουθούνι. Ἄλλ' ἔλα ποὺ δὲν ἔχω νὰ φάω ψωμί ὁ καημένος. Ἄν εἶχα λίγα παραδάκια, ὡρὲ παιδί μου, ὅσο ποὺ νὰ μ' ἔφταναν νὰ βαστάξω στ' ἄρματα καμμιά 15αριὰ παιδιά, ὅπως τ'ἄθελα ἐγὼ κι ἄς κότταε ὁ βρωμο-Μαργαρίτης καὶ κάθε ἄλλος Ρωμούνος δάσκαλος νὰ πατήση μὲ τὰ μαγαρισμένα πόδια του τὰ χώματά μας τ' ἀγιασμένα. Ὡς μέσα στὰ Γιάννενα καὶ στὰ Μπιτώλια θὰ χυνόμουν νὰ τοὺς μακελλέψω! ». (Ἀνάγνωθι ΦΩΝΗΝ ΗΠΕΙΡΟΥ 1ον φύλλον 18ης Σεπτ. 1892).

Ἴδου μέσα στὰ ἀπλοϊκά, ἀλλὰ γεμᾶτα θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα λόγια, ἢ φωνὴ τῆς πασχούσης καὶ σκληρὰ δοκιμαζομένης Βλαχοφώνου Ἑλληνικῆς ψυχῆς ἀπὸ τὰ ταπεινὰ αὐτὰ ὑποκείμενα!

Ἐκ τοῖς ἀνωτέρω εἶδομεν ὅποια ποταπὰ καὶ ἐκβιαστικὰ μέσα μετήρχετο ἡ ρουμανικὴ προπαγάνδα, ἵνα ἀλλοιώσῃ τὸ γνησίως ἑλληνικὸν φρόνημα τῶν Βλαχοφώνων πληθυσμῶν τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης καὶ λοιπῆς Παιραπινδίου περιοχῆς. Ἀλλὰ ματαίως ἠγωνίζετο. Τὰ Ρωμουνικὰ σχολεῖα — ὅπου κατῴρθωσε νὰ ἰδρῦσῃ, ἐλειτούργουν μὲ μετρουμένους εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρὸς μαθητὰς. Οὔτε τὸ διατεθὲν παρ' αὐτῆς ἀφειδῶς χρήμα, οὔτε αἱ ἀπειλαί, αἱ πιέσεις καὶ οἱ παντοειδεῖς ἐκβιασμοὶ κατῴρθωσαν νὰ κάμψωσι τὸ ἑλληνικὸν φρόνημα, ὑφ' οὗ ἐνεφοροῦντο οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς. Θαυμάζει, ἀσφαλῶς, ὁ φίλος ἀναγνώστης, τοὺς ὀρεσιβίους τούτους ἀδελφούς μας, οἱ ὅποιοι ἀναπτύσσουν τοιαύτην καὶ τοσαύτην ἀποτελεσματικὴν ἀντίδρασιν εἰς τὰ ἀνθελληνικὰ κηρύγματα τῶν Ρουμάνων καὶ ρουμανιζόντων.

Τοσοῦτον εἶχοντο στερρῶς τῶν ὠραίων μας ἐθνικοθρησκευτικῶν παραδόσεων, ὥστε τὸ ἀφθόνως διατιθέμενον χρήμα — τὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα — οὐδόλως συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐπηρεάσουν καὶ διαφθείρουν τὰς ἑλληνικωτάτας τούτων συνειδήσεις.

Ὅμως οἱ ὑπάνθρωποι οὔτοι δὲν ἀπογοητεύονται ἀπὸ τὰς ἀποτυχίας των. Ἐξακολουθοῦν μὲ φανατισμὸν, μὲ ἔμμονον ἐπιμονὴν, νὰ ἐπιτύχουν — ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον ποσοστὸν — τὸν προσηλυτισμὸν, ἵνα δικαιολογήσῃ κάπως καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ἀφειδῶς δαπανώμενα, δι' ἡγεμονικὴν των διαβίωσιν.

Κατωτέρω παραθέτομεν σειρὰν ἐτέρων τούτων σατανικῶν ἐνεργειῶν, ἀλλὰ καὶ αὗται μὲ τὴν σειρὰν των ἔπεσαν εἰς τὸ κενόν, διότι συνήνησαν τὴν γρανιτώδη ἀντίστασιν τῶν κατοίκων. Οἱ τοιοῦτοι τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης, τῆς κατ' ἐξοχὴν μαρτυρικῆς καὶ πολυστενάκτου ταύτης περιοχῆς ἢς Ἑλλάδος μας, γνήσιοι ἀπόγονοι ὧν ἠρωικῶν προγόνων των Ὀρεστῶν καὶ Παραουαίων ἢ εἶναι Ἑλληνόφωνοι ἢ Βλαχοφώνοι δὲν θὰ μολύνωσι τὴν ἀγνήν ἑλληνικὴν ψυχὴν των καὶ δὲν θὰ παραδώσωσι τὰ Ἅγια τοῖς κυσίν. Ἴδου ἐν συνεχείᾳ αἱ ταπειναὶ καὶ ἄνανδροι τῆς Ρωμουνικῆς προπαγάνδας ἐνεργεῖαι, τὰς ὁποίας πάλιν ὁ ἐν Κονίτση διακρινόμενος διὰ τὸ θάρρος του ἀνταποκριτῆς δημοσιεύει εἰς τὸ φύλλον 41ον τῆς 23 Ἰουνίου 1894 τῆς ὡς ἄνω ἐγράφη ἐφημερίδος.

ΡΩΜΟΥΝΙΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ

Εἰς τὸ χωρίον Ἀρμάτοβον, τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης, τῇ συνδρομῇ τῶν κατοίκων διατηρεῖται ἑλληνικὸν σχολεῖον, ὅπερ διευθύνει ἡ διδάσκαλος Ἀναγνώστης Παπαθανασίου ἐκ Παλαιοσελίου, τῆς ἰδίας ἐπαρχίας, ὅστις ἀξιωματικῶς ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του. Συνάμα δὲ ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ ἦτο διωρισμένος παρὰ τῆς Ρωμουνικῆς προπαγάνδας ὡς Βλαχοδιδάσκαλος, κάποιος σπορὰ τοῦ Ἀποστόλου Μαργαρίτη. Ἐπειδὴ ἄλλο οἶκημα κατάλληλον δὲν ὑπῆρχε, διὰ παῖντοίων μέσων κατῴρθωσε καὶ διεχώρισε τὸ σχολεῖον καὶ ἀποκατεστάθη καὶ αὐτός. Τινὲς τῶν ἐν τῷ σχολείῳ τῆς κοινότητος μαθητῶν, ἕνεκα τῆς κατὰ ὄν χειμῶνα διαμονῆς των ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔφερον μεθ'

ἑαυτῶν καὶ μερικὰ ἄσματα τοῦ σχολείου Ἑλληνικά., τὰ ὅποια ποσῶς δὲν ἀνέφερόν τι περὶ Ὀθωμανῶν, πρὸς δὲ καὶ μερικὰ βιβλία ἐκδόσεως Ἀθηνῶν, καὶ αὐτὰ ἀκόμη ἦσαν ἐκκλησιαστικά. Ἀκούσας λοιπὸν ὁ ρηθεὶς διδάσκαλος τῆς Ρωμουνικῆς προπαγάνδας ὅτι οἱ μαθηταὶ ἔψαλλον ἑλληνικὰ ἄσματα, τί κάμνει, νομίζετε; Πλαστογραφεῖ τὸ θούριον ἄσμα τοῦ Ρήγα τοῦ Φερραίου, ἀπατᾷ δὲ καὶ τινὰς ἀθῶους μικροὺς μαθητὰς καὶ τοὺς παίρνει τὰ ἑλληνικὰ ἄσματα, μὲ ἐπιτήδειον δὲ σατανικὸν τρόπον θέτει ταῦτα κάτωθεν τῆς κλίνης τοῦ Ἑλληνοῦ διδασκάλου. Ἀμέσως εἰδοποιεῖ μὲ ἄνθρωπον ἰδικόν του πὰς Τουρκικὰς Ἀρχὰς Κονίτσης καὶ μεταβαίνει ἀπόσπασμα ἐκ πενήκοντα στρατιωτῶν, ὅπερ ἀμέσως προέβη εἰς ἔρευναν τοῦ σχολείου καὶ εὔρον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀτυχοῦς διδασκάλου τὰ ὑπὸ τοῦ Βλαχοδιδασκάλου τεθέντα ἄσματα. Συνέλαβον λοιπὸν τὸν δυστυχῆ διδάσκαλον καὶ τοὺς μεγαλυτέρους μαθητὰς που καὶ τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὰς Εἰρκτὰς Κονίτσης. Ἐκεῖ ὑπεβλήθησαν εἰς ἐξονυχιστικὰς μετὰ ξυλοδαρμῶν ἀνακρίσεις. Ἄν καὶ οὐδένα ἀξιόποινον προέκυψεν, ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν νὰ τοὺς κρατῶσιν εἰς τὰς φυλακάς. Εὐτυχῶς, τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Βελλᾶς καὶ Κονίτσης —ἦτο ὁ τότε ὁ Κυρὸς Βασίλειος— τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Κοινότητος, συνοδευομένη ἐξ εἴκοσι πέντε χρυσῶν, ὀθωμανικῶν λιρῶν —συνήθης δωροδοκία παρὰ τοῖς Τούρκοις— ἠδυνήθησαν νὰ ἀπολυθῶσι.

Τίς οἶδε ποία σκληρὰ τύχη ἐπερίμενε τοὺς ἀτυχεῖς τούτους! Θὰ τοὺς ὠδήγουν ἀναμφιβόλως εἰς Φεζάν. (Περιοχὴ Ἀραβίας ὑπαγομένη τότε εἰς τὸ Τουρκικὸν Κράτος). Πανικὸς δὲ κατέλαβε τοὺς λοιποὺς διδασκάλους τῆς Ἐπαρχίας δὲν ἀποκλείεται δὲ καὶ νὰ παραιτηθῶσι, φοβούμενοι τὰς ραδιουργίας τῆς Ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ἂν δὲν ληφθῶσι κατ' αὐτῆς ἀνάλογα μέτρα».

Ταῦτα διεκτραγωδεῖ ἐν τῇ ἀνταποκρίσει τοῦ ὁ λαμπρὸς οὗτος καὶ ἀοίδιμος ἤδη πατριώτης. Καὶ ἦτο ἤδη καιρὸς νὰ ληφθῶσι καὶ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὰ πρέποντα, ἵνα μὴ τὸ κακόν, φθάσῃ εἰς τὸ ἀπροχώρητον, ὅπως ἀτυχῶς συνέβη εἰς τὴν ἑλληνικωτάτην Μακεδονίαν μας τότε καὶ ἐν συνεχείᾳ μὲ τοὺς Βουλγάρους Κομμιτατζήδες. Ἐνταῦθα βλέπομεν ὁμοιότητα κινήσεως καὶ

ΠΟΙΗΣΗ

ΒΟΥΡΜΠΙΑΝΗ

Ἀπολιθώματα παλιὰ —τῆς Σκέψης μου—,
τοπεία, προσωπογραφίες,
γεμάτα ἀπὸ τῆ χάρη τῆς ἀγάπης,
μὲ πόσον πόνο, ξέρετε, ὀλοένα
σᾶς ψηλαφούν τὰ χέρια τῆς καρδιάς μου
ἢ σᾶς ξεπλένουνε τὰ δάκρυα τοῦ νόστου,
κειμήλια ἱερῆς χαρᾶς.. —Πατρίδες!..

ΓΟΦΣ

Ἐρχονται κάθε βράδυ κι ἐπικίνδυνα
πολιορκοῦν τὴν ἀστεία μου ὕπαρξη.
— Εἴμαστε —λένε— οἱ τύφεις, εἴμαστε
οἱ ἐκδικηταὶ τῶν ἐνσυνειδήτων!..
Εἴμαστε τὰ πράγματα ποὺ δὲν ἔκαμες,
εἴμαστε οἱ χαϊμένες σου ἡμέρες,
εἴμαστε ἡ ζωὴ σου ποὺ ἐσπατάλησες
τὰ ἔργα σου τὰ μισοτελειωμένα εἴμαστε!
— Εἴμαστε... Ο ΣΥ ΜΙΣΕΙΣ...

ΤΥΨΕΙΣ

Ὅταν τὸ βράδυ ἀργεῖ νὰ φτάσῃ ὁ ὕπνος
κ' ἡ περιπλάνηση τὰ νεῦρα μου ἐξαντλεῖ,
μὴν εἶσαι ἀδυσώπητη. —Σὰ θέλεις
κάθησε κι ἄκου τὸ χορὸ τῶν Ἐρινύων
μαζί μου· πρόσεχε τὸ χλωμό μου πρόσωπο.

Σπούδαζε, ὡστόσο, τὸ ἄτονο βλέμμα μου
—βάρβαρη!— γιὰ ἱκανοποίηση.

ΓΕΩΡ. Φ. ΒΛΑΧΟΣ

δράσεως τῆς Βουλγαρικῆς καὶ Ρουμανικῆς προπαγάνδας. Ἀντικειμενικὸς τῶν στόχος εἶναι οἱ δύο φαεινοὶ καὶ φωτοδόται φάροι, ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Σχολεῖον. Εἰς ταῦτα τὰ δύο προπύργια τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ στρέφονται μὲ μανίαν καὶ λύσσαν αἱ δύο αὐταὶ ἀντεθνικαὶ προπαγάνδαι. Ἐὰν ταῦτα κυριευθῶσι καὶ τεθῶσι εἰς τὸ περιθώριον, ἀκωλύτως ἔπειτα θὰ προχωρήσωσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνιέρων σκοπῶν τῶν.

(Συνεχίζεται)

Ἡ ἰδιαίτερη ἀξία ὠρισμένων χωριῶν τῆς ἐπαρχίας μας

Τοῦ ΧΑΡ. ΓΚΟΥΤΟΥ

Ἄν κατὰ τὰ χρόνια αὐτὰ ἕνας πολιτιστικὰ καταρτισμένος καὶ ἀντικειμενικὸς παρατηρητὴς περιφερόταν σὲ ὅλη τὴ γεωγραφικὴ περιοχὴ τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης καὶ μελετοῦσε ὅλα τὰ κάποια ἀξιόλογα στοιχεῖα τῆς, θὰ εἶχε νὰ ἐκφέρῃ παρατηρήσεις, ποὺ θὰ ἐξένιζαν πολλοὺς ἀπὸ ὄσους γνωρίζουν τὴν περιοχὴ.

Ὡστόσο, γιὰ χάρη τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς προσπάθειας νὰ πάρῃ τὸ κεφάλαιο περὶ ἐπαρχίας Κονίτσης τὴν κανονικὴ του ἔκταση, σημειώνονται παρακάτω μερικὲς τέτοιες παρατηρήσεις.

✱

Αὐτὰ τὰ χρόνια τελειώνει γιὰ τὴν ἐπαρχία αὐτὴν μιὰ ἐποχὴ καὶ σὲ λίγα χρόνια ἀρχίζει μιὰ ἄλλη. Ἡ ἐπαρχία Κονίτσης, σὰν ξεχωριστὴ μονάδα μὲ ἕνα σύνολο χωριῶν, θὰ ἐπηρεασθῆ πιθανῶς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀπὸ κοινὲς ἐξελικτικὲς αἰτίες. Ρόλο θὰ παίξουν : Τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα σ' αὐτὴν. Ἡ κρατικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ γειτνίασή τῆς μὲ τὴν Ἀλβανία, ποὺ ἐπὶ πλεονεῖναι καὶ ἡ μόνη περιοχὴ στὴν Εὐρώπη (ἢ καὶ στὸν κόσμον) ὅπου ἡ ἐκρηγνυόμενὴ καὶ μυθιστορηματικῆς νοοτροπίας Κίνα ἔχει βολικὸ τῆς πόστο. Τέλος, ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ἐπαρχίας ἐξαρτᾶται ἡ ὁρθὴ ἐκτίμηση καὶ χρησιμοποίησι τῶν στοιχείων τῆς.

Σύμφωνα μὲ μιὰ σύγχρονὴ θεώρηση γεωγραφικῶν περιοχῶν, ἰδιαίτερη ἢ χαρακτηριστικὴ ἀξία στὴν ἐπαρχία Κονίτσης ἔχουν τὰ ἐξῆς στοιχεῖα τῆς: Οἱ θαυμάσιες χαράδρες τῆς, τὸ μεγάλο γεφύρι τῆς, μερικὰ βυζαντινὰ κατάλοιπα, τὰ πολλὰ δάση καὶ ποτάμια τῆς, τὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς μὲ τὶς ἰδιόσχημες κορυφές τους, τὰ πεδία μαχῶν τῶν τελευταίων πο-

λέμων, τὰ ὑφαντὰ τῆς, οἱ «μαστόροι» τῆς καὶ τὰ λίθινα σπίτια τῆς γενικά. Ἐπὶ πλεον δὲ ὠρισμένα τῆς χωριὰ σὰν αὐτοτελῆ πράγματα καὶ σὰν στιβαροὶ καὶ ὁμορφοὶ οἰκισμοὶ καὶ μὲ ἀξιόλογο πολιτιστικὸ παρελθόν.

Ἄλλὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ πράγματα δὲν ὑπολογίζονται ἰδιαίτερα, ὡς τώρα, ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη τῆς ἐπαρχίας (τὴν καλλιεργημένη ἢ τὴν γενικὴ) μεταξὺ τῶν ἀξιολόγων στοιχείων τῆς.

Ἐν τούτοις, ἡ διάκρισι αὐτὴ μεταξὺ τῶν 40 περίπου χωριῶν τῆς ἐπαρχίας εἶναι καὶ πραγματικὴ καὶ σκόπιμη. Γιὰ νὰ ἐπισημανθῆ δὲ, δὲν χρειάζεται νὰ γίνῃ μόνον ἀπὸ οὐδετέρους παρατηρητὲς, γιὰτὶ ἡ διάκρισι αὐτὴ δὲν μειώνει τὴν ἀξία τῶν ἄλλων χωριῶν, ἀφοῦ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ, κατὰ τὰ χρόνια αὐτὰ, ὑπερέχουν τῶν χωριῶν τῆς προηγουμένης κατηγορίας ὡς πρὸς τὴν ἀκμὴ, τοὺς οἰκονομικοὺς πόρους κλπ.

Εἶναι λοιπὸν καιρὸς νὰ ἐπισημανθῆ ἡ ἀξία ὠρισμένων χωριῶν καὶ νὰ πάρουν αὐτὰ τὴν ἰδιαίτερη θέσι ποὺ τοὺς ἀνήκει. Ποιὰ εἶναι τὰ χωριὰ αὐτὰ, προσωπικὰ δὲν γνωρίζομε ἀκριβῶς. Ἐκλέγομε ὁμῶς τὴν Καστάνιανη, τὴ Μόλιστα, τὴ Βούρμπιανη, τὸ Ἀσημοχώρι καὶ τὸ Παλιοσιέλι. Ἄλλοι δυνατὸν νὰ μποροῦν νὰ κάμουν καλτύτερη καὶ δικαιότερη ἐκλογή. Πάντως, τὸ θέμα θὰ μπορούσε νὰ ἐνδιαφέρῃ ὄχι μόνον τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς ἐπαρχίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὴν Κόνιτσα, οἱ ὅποιοι, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν κεντρικὴ θέσι τῆς, παραβλέπουν κατάφωρα τὴ σημασία ποὺ ἔχει ἡ ἐπαρχία σὰν σύνολο γιὰ ὅλους. Ὡστόσο, εἶναι ἀληθὲς ὅτι στὸ σύνολο τῆς ἐπαρχίας ἡ Κόνιτσα οὔτε ἔχει πλουσιώτερον σὲ ποιότητα προσωπικότητα, οὔτε εἶ-

ναι για τους τρίτους το αξιολογώτερο πράγμα. Θα φανή παράτολμος ο ισχυρισμός, αλλά έξ' ίσου επιπόλαιη και άστοχη είναι ή κρατούσα κατάσταση. Η κωμόπολη τής Κόνιτσας, αριθμητικά ισχυρότερη και δεσπόζουσα ως έκ τής θέσεώς της στην έπαρχία, έχει δώσει την έντύπωση στην περιοχή ότι έπαρχία Κονίτσης είναι ή Κόνιτσα. Άλλά αυτό για τους εύθυκρινείς και λογικευμένους δεν είναι σωστό, όπως δεν είναι σωστό ότι ή «Έλλάδα είναι μόνον ή Άθήνα». Και όπως ο τελευταίος ισχυρισμός αποδείχθηκε επιβλαβής, το ίδιο συμβαίνει και στην περιοχή Κονίτσης. Λοιπόν, ως λείψουν οί άκριτες, τοπικιστικές, ζηλότυπες και προκατειλημμένες θέσεις. Γιατί έκτός που δημιούργησαν έσφαλμένες αντιλήψεις στην έπαρχία, άδικείται αυτή και στο ενδιαφέρον των τρίτων, που έτσι σταματά μέχρι το κέντρο τής Κόνιτσας. Άλλά ως προς αυτό δεν μπορούν να καμαρώνουν οί Κονιτσιώτες, όπως αποδεικνύει ή γενική «στειρότητα» που δοκιμάζει τόσα χρόνια, ενώ θα διαπίστωναν ζωηρότερο ενδιαφέρον και καλύτερα αποτελέσματα αν έπαιρναν μιá άλλη θέση απέναντι τής Ηπείρου και τής άλλης Έλλάδος.

Άλλά το θέμα αυτό είναι ευρύτερο και δεν είναι ανάγκη να κάνωμε εμείς περισσότερες παρατηρήσεις. Άλλωστε, τα πράγματα και ή αλήθεια έχουν μόνα τους τη θέση τους. Έξηγούμε όμως ότι ή διάκριση και ή αξία των χωριών, που αναφέραμε βασίζονται στα έξης:

Κατά τα χρόνια τής άκμής τής έπαρχίας τα χωριά αυτά: Είχαν εμπλουτισθή με στοιχεία σημαντικά πολλά από τα όποια υπάρχουν άκόμη. Είχαν και διατηρούν σε καθαρή μορφή το ύφος τής περιοχής. Έχει ενδιαφέρουσα ιστορία το καθένα. Και γενικά ξεχώρισαν όπως από το πλήθος των αρχαίων ελληνικών πόλεων ή Κόρινθος, ή Θήβα, ή Σπάρτη κλπ. Ήσαν δηλαδή τα πολιτιστικά κέντρα τής περιοχής.

Συμβαίνει να γνωρίζωμε άρκετά τα σχετικά στοιχεία του συνοικισμού Γανναδιού και έτσι, με τις παρακάτω πληροφορίες, συμπληρώνωμε τις έξηγήσεις για

αυτήν την κατηγορία χωριών, φροντίζοντας επί πλέον να υπομνησθή και ή αξία αυτού του χωριού.

Άλλά ως προς αυτό ως τονισθή το έξης χαρακτηριστικό του : Συνεκέντρωνε τα περισσότερα από τα ιδιαίτερα στοιχεία τής πολιτιστικής ιδιομορφίας των χωριών τής έπαρχίας (δηλ. τις περισσότερες ποικιλίες στοιχείων). Ός προς την ποσότητα κάθε ποικιλίας πολλές φορές ύστερούσε από τα άλλα αξιόλογα χωριά, αλλά σε πολλά πράγματα ή ποιότητα σ' αυτό ήταν άνώτερη εκείνων.

Η ύπαρξη και τα στοιχεία του συνοικισμού αυτού είναι σημαντικής σπουδαιότητας και για τή παρελθόν και για το παρόν και για το μέλλον — αν συμβή να διατηρηθούν — και είτε άτομικά κριθή, είτε μέσα στο κλίμα τής έπαρχίας, από Έλληνες ή ξένους. Πολλά όμως πράγματα σχετικά μ' αυτόν ήσαν και είναι άγνωστα στο μεγαλύτερο μέρος τής έπαρχίας, έξ αιτίας άρκετά δικαιολογημένων αιτιών, ή και έπειδή οί κάτοικοί του απέφυγαν την προκλητική περηφάνεια και τις καυχησιολογίες.

Παραθέτομγ εδώ έπιγραμματικά μερικά από τα αξιόλογα θέματα, με τα όποια είναι συνδεδεμένο το Γανναδιό και τα όποια αναφέρονται κυρίως στο παρελθόν (αν και κατά σχετικά ποσοστά ισχύουν και σήμερα).

Είχε έπιβλητικά και καλοπεριποιημένα λιθόκτιστα οίκοδομήματα και μάλιστα ή συνολική μορφή τους στο χωριό ήταν άσυνήθης και γραφική. Είχε εύρυ και όμορφο όρίζοιτα και τοπεία. Είχε μεγάλους ευεργέτες και σημαντικά εύαγή ιδρύματα (Σχολαρχείο, Παρθεναγωγείο, Πτωχοκομείο). Είχε κατοίκους άρκετά εύκατάστατους εν σχέσει προς την έποχή και την έπαρχία. Είχε άκουστό κρασί και κτήματα καλότεχνα φροντισμένα. Είχε στα σπίτια του ταιριαστά εύρωπαϊκής ποιότητας έπιπλα, σκεύη και άλλα αντικείμενα. Είχε πολιτισμένες κοινωνικές εκδηλώσεις και κατ' έξαιρέσιν χορεύτηκαν σ' αυτό από έτών συστηματικά εύρωπαϊκοί χοροί. Είχε προοδευμένο και έξευγενισμένο κόσμο και όχι κακότροπο, αλλά κοινωνικό. Είχε όμορφες γυναίκες κλπ.

Αυτά τὰ ἀξιολογὰ στοιχεῖα εἶχε τὸ Γανναδιὸ παλιότερα. Κατὰ τὸν ἐπόμενον χρόνον, ἂν ἐπιτρέψουν τὰ πράγματα, ἴσως μᾶς δοθῆ εὐκαιρία νὰ ἐκθέσωμε εἰδικώτερα εἰκόνες καὶ στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὴ δράση αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ κατὰ τὸ παρελθόν.

Τώρα σημειώνουμε συμπληρωματικὰ ὅτι καὶ κατὰ τὸ παρὸν τὸ χωριὸ αὐτὸ διατηρεῖ ἄρκετὰ ἀπὸ τὰ ἀξιολογὰ πράγματα τοῦ παρελθόντος, ἐνῶ, πέρα ἀπὸ αὐτά, σήμερα, ἐπὶ πλέον: Ἔχει ὁμορφὴ καὶ νοσταλγικὴ ἱστορία ἀπὸ αὐτά. Διατηρεῖ τὰ πλεῖστα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀκμῆς τῆς ἐπαρχίας. Ἔχει γαλήνια ἡσυχία. Προσφέρει ἄνετες ἐξυπηρετήσεις σὲ συγχρόνους. Ἔχει πολλὰ ἐνδιαφέροντα γιὰ καλλιεργημένους ἀνθρώπους. Ἔχει καὶ πάλι γοητευτικὴ ὑπόσταση. Παραμένει κάτι πρωτότυπο γιὰ τὴν Ἑλλάδα κλπ. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἄποψη γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος.

Τέτοια στοιχεῖα συνδέονται μὲ ἓνα χωριὸ τῆς ἐπαρχίας. Καὶ μὲ ἴδια περίπου ἐνδιαφέροντα ὑπάρχουν στὴν ἐπαρχία καὶ μερικὰ ἄλλα χωριά. Ἐπισημαίνεται ὅτι δὲν ἔγινε, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ ἀναμένεται, σχετικὴ ἐκτίμηση, ἀξιολόγηση καὶ προβολή. Ἄς παρατηρηθῆ ὅμως καὶ ὅτι εὐκόλα τέτοιες ἀξιολογήσεις καὶ προβολές, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, θίγουν «εὐσεβεῖς» καὶ ἀβασάνιστες ψευδαισθήσεις καὶ δημιουργοῦν κωμικὲς ἐγωιστικὲς ἀρνήσεις.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως παραμένει. Καὶ ἴσως κάποτε ἐπιπλεύσῃ χρήσιμα. Ἴσως ὅμως καὶ νὰ παραμείνουν αὐτὰ ἀπλὲς παρατηρήσεις μέσα στὸ χρόνο καὶ μέσα στὸν ἐλλαδικὸ χῶρον.

Ἄλέξιος Φλῶρος

Τοῦ κ. Α. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Καὶ ἓνας ἀκόμη σεβαστὸς καὶ ἀγαπητὸς ἀπὸ τοὺς γηραιούς φίλους μας ὁ αείμνηστος Ἄλέξιος Κ. Φλῶρος, καὶ σχεδὸν μαζί του (5 ἡμέρες ἐνωρίτερα) καὶ ἡ σύζυγός του Βασιλικὴ τὸ γένος Λαχανᾶ, ἔφυγαν ἀγαπημένοι ὅπως ἔζησαν εἰς τὴν παρούσαν πρόσκαιρὴ ζωὴ.

Ἀπὸ μικρός, μαζί μὲ τὰ ἀδέρφια του, ὁ Ἄλ. Φλῶρος ἐργάστηκε στὴν Ἀθήνα ὅπου δημιούργησε μιὰ καλὴ περιουσία, καὶ κατόπι—ἄρκετὰ νέος ἀκόμη—ἐγκατεστάθηκε μονίμως στὴν Κόνιτσα, ὅπου ἀνέθρεψε τὴν πολυμελῆ οἰκογενεῖά του, τὰ τέκνα του, μὲ ἄριστες ἀρχές, καὶ τὰ ἀπεκατέστησε ὅλα, καὶ ὅπου ἐργάστηκε καὶ ἐμόχθησε ἀνιδιοτελῶς διὰ τὰ κοινὰ, ὡς Πρόεδρος τῆς Κοινότητος, ἐκκλησιαστικὸς ἐπίτροπος κ.λ.π.

Ἐπὶ ἤρξε πρότυπον τιμίου καὶ ἐναρέτου ἀνθρώπου, ὅπως καὶ ἡ σύζυγός του καὶ ὅλη ἡ οἰκογενεῖά του, καὶ ἀναρίθμητοι εἶναι οἱ πτωχοὶ συμπατριῶται μας οἱ εὐεργετηθέντες ποικιλοτρόπως ἀπὸ τὸν αείμνηστον Ἄλέξιον Φλῶρον καὶ τὴν οἰκογενεῖάν του. Ἐκαμνε κατὰ κανόνα τὰς εὐεργεσίας του κατὰ τὸ Εὐαγγελικόν (Μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ», χωρὶς βορῆς καὶ τυμπανοκρουσίας. Ἦτο ἓνας πραγματικὸς ἀρχοντάνθρωπος, ἓνας τέλειος χαρακτήρας, καὶ πρὸς τοὺς πάντας συμπεριφερότανε μὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη, πάντοτε καλοκαρδὸς καὶ χαμογελαστός.

Ἄς εἶναι αἰωνία του ἡ μνήμη αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του.

ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΑΝΙΤΩΝ

Τὴν 23 Μαρτίου 1968, ἡμέραν Σάββατον 9 μ.μ. δίδεται εἰς τὰς αἰθούσας ξενοδοχείου «Στάνλεϋ» (Θέατρον Περοκέ) ἡ ἐτησίαι χοροεσπερὶς τῆς ἀδελφότητος Καστανιανιτῶν.

Ἡπειρωτικὰ ὄργανα—Ὀρχήστρα πλήρης

Λαχεῖα. Τάμπλ-τ-οτ δρχ. 100

Ἡ [ἑὰ δὲ τὴν
πατριίδα

Τοῦ μονίμου
ἀνταποκρι-
τοῦ μας

Τὴν 1.2.68 ἡ Εἰρήνη σύζυγος Φωτίου Κ. Τζιάλλα ἐξ Ἄνω Κονίτσης, ὑπέστη κάταγμα τοῦ ποδὸς συνεπεία ὀλισθήματος καὶ πτώσεως ἐπὶ τοῦ πάγου. Ὁμοίως καὶ ὁ νεαρὸς Γρηγόριος Π. Γκίκας ἢ Ρεντζούλης, ὑπέστη κάταγμα τῆς χειρὸς συνεπεία πτώσεως.

— Τὴν 2.2.68 οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου μας Ἀντώνιος Ν. Μήτσικας ἐκ Νικάνορος, καὶ Σωτήριος Η. Σπανός, ἐκ Πηγῆς, ἡλικίας 14 ἐτῶν ἕκαστος, ἀνεύρον καὶ παρέδωσαν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμήμα Κονίτσης πορτοφόλιον περιέχον χιλίας περίπου δραχμάς, ἀνήκον εἰς τὴν Ἀμαλίαν σύζυγον Γεωργ. Κακαραντζα ἐκ Κάτω Κονίτσης. Ἐτυχον δὲ ἐπαίμου ἐκ μέρους τοῦ Γυμνασιάρχου τῶν κ. Βαγενᾶ.

— Ἐπληροφορήθημεν ὅτι εἰς τὸ χωρίον Φούρκα μία γραῖα, ἡ Τριανταφυλλιά Οἰκονόμου, ἀποθανοῦσα ἐνεταφιάσθη ἄνευ ἱερέως καὶ νεκρωσίμου ἀκολουθίας, λόγῳ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἱερέως εἰς τὴν Κοινότητα ταύτην,

οὔτε εἰς τὰς πέριξ αὐτῆς, καὶ τοῦ ἀδυνάτου —συνεπεία τῶν πολλῶν χιόνων— μεταβάσεως τοῦ ἱερέως Ἀγίας Παρασκευῆς ἀπεχούσης τρίωρον καὶ πλέον ἀπὸ τὴν Φούρκαν. Ἡ ἐν λόγῳ γραῖα ἐνεταφιάσθη μετὰ παρέλευσιν τετραήμερου ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς καὶ ἀφοῦ ἐξέλιπε πλέον κάθε ἐλπίς μεταβάσεως εἰρέως εἰς τὴν ἀποκεκλεισμένην ὑπὸ τῶν χιόνων ταύτην Κοινότητα. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τονίζομεν ὅτι τὸ ζήτημα ἐλλείψεως ἱερέων εἰς ἀρκετὰς Κοινότητας τῆς Ἐπαρχίας μας εἶναι φλέγον καὶ χρήζει ἐπιλύσεως. Ἡ Φούρκα π.χ. δὲν εἶδεν ἀπὸ διμήνου περίπου ἱερέαν. «Περάσαμε ὅλες τὶς μεγάλες ἐορτὲς τῆς Χριστιανωσύνης ἀλειτούργητοι», μοῦ ἀφηγήθησαν κατελθόντες εἰς Κόνιτσαν Φουρκιώται.

— Ἐγένετο εἰς Κόνιτσαν καὶ εἰς τὰς πέριξ Κοινότητας ὑγειονομικὸς ἔλεγχος ἐπὶ τῶν καταστημάτων, καὶ ἐδόθησαν συστάσεις διὰ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἰσχυουσῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων.

— Τὴν 4.2.68 ὁ πανοσιολογιώτας Ἀρχιμανδρίτης μας κ. Ἱερόθεος μετέβη εἰς Ἀγίαν Παρασκευὴν ὅπου ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν κηρύξας καὶ τὸν Θεῖον Λόγον. Ὁ δὲ ἐφημέριος Βουρμπιάνης αἰδε-

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Πρᾶξις 1 τοῦ ἔτους 1968

Ἐν Κονίτῃ σήμερον τὴν 28ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1968, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 12ην μ.μ. ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ Ἀγίου Φανουρίου Κάτω Κονίτσης, συνήλθε ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν 1) Ἱερέως Ἀθανασίου Οἰκονόμου ὡς Προέδρου, 2) Ἀχιλλέως Τσοῦδαλη, 3) Δημητρίου Εὐαγγέλου 4) Δημητρίου Σωτηρίου καὶ 5) Ἰωάννου Χατζηρούμπη μελῶν, εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ ἐκ Κονίτσης καταγομένου ἀειμνήστου

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΣΑΚΑ

Εὐεργέτου καὶ δωρητοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ἡμετέρας ἐνορίας. Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀκούσαντα τοῦ Προέδρου ἐξῆραντος τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας

ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν προσέφερον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς ἐνορίας ὡς καὶ τὰς διαφόρους δωρεὰς Ἱερῶν σκευῶν, εἰκονοστασιῶν, εἰκόνων καὶ λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν, ἀποφασίζε: ὁμοφώνως:

1) Ὅπως ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὡς καὶ ἀπάντων τῶν ἐνοριτῶν πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος, 2) Ὅπως τελεσθῇ 20θήμερος ἐπιμνημόσυνος θέσις ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς ἐνορίας Κάτω Κονίτσης δι' ἐξόδων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ 3) Ὅπως σταλῇ ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἀποφάσεως πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ ταπικὸν Περιοδικὸν «ΚΟΝΙΤΣΑ».

Ἐν Κονίτῃ τῇ 28ῃ Ἰανουαρίου 1968

Ἱερεὺς Ἀθανάσιος Οἰκονόμου
Τὰ μέλη Ἀχιλλέως Τσοῦδαλης, Δημήτριος Εὐαγγέλου, Δημήτριος Σωτηρίου, Ἰωάννης Χατζηρούμπης.

— Τὴν 19.2.68 ἐλικόπτερον μετέβη εἰς τὸ χωρίον Δροσοπηγὴ καὶ μετέφερεν εἰς Ἰωάννινα ἀσθενῆ γυναῖκα πάσχουσαν ἐξ αἱμορραγίας. Αὕτη ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἐκεῖ σταθμάρχου Χωροφυλακῆς κ. Θεοδώρου Καρδάμη.

— Τὴν 9.2.68 ἀφίχθη εἰς Κόνιτσαν ὁ ἐ. ἀ. ἀντιστράτηγος κ. Θ. Τσακαλῶτος, καὶ μεταβὰς εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Νεκροταφεῖον κατέθεσε στέφανον εἰς τὸ ἐκεῖ κενοτάφιον περιελθὼν καὶ ἕνα πρὸς ἕνα τοῦ τάφους τῶν νεκρῶν συμπολεμιστῶν του. Ἐψάλη δὲ καὶ ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὸ τῶν ἱερέων μας εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὁ συν)χης κ. Κατσαρός, ὁ Στρατ. Διοικητῆς Κονίτισης ἀντισυνταγματάρχης κ. Β. Τζαΐδας, ὁ Δήμαρχος κ. Θ. Καρατζῆμος, ὁ Πρόεδρος τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν Ἰωαννίνων κ. Ἀχ. Φλούδας, αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τῆς Κονίτισης, καὶ ἄλλοι συμπολίται.

Ἀναχωρῶν δὲ ὁ κ. Τσακαλῶτος ἀπεχαιρέτησεν ἅπαντας διὰ χειραψίας.

— Ἀπὸ τῆς 12ης μέχρι 15.2.68 ἐγένετο εἰς τὸ χωρίον Καλλιθέα ἐκπαιδευτικὴ συγκέντρωσις ἀγροτῶν Κονίτισης, Καλλιθέας καὶ Κλειδωνιάς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ ἐπαρχιακὸς γεωπόνος κ. Χριστόφορος Παππάς καὶ ἄλλοι εἰδικοί παρέδωσαν πρὸς αὐτοὺς μαθήματα χρησιμοποίησεως καὶ ἐπισκευῆς ψεκαστικῶν καὶ ἀντλητικῶν μηχανημάτων.

— Καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ὁ δασικὸς κ. Χρήστος Τσαρούχης.

— Μετέβησαν εἰς Βούρμπιανην ὁ κ. Γενικὸς Ἐπιθεωρητῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κ. Πετρονικολὸς μετὰ τοῦ Γυμνασιάρχου κ. Ἰωάννου Παπαγιαννοπούλου, καὶ ἐξήτασαν ἐπιτοπίως σχολικὰ κτίρια τοῦ μελετωμένου νὰ ἰδρυθῆ ἐκεῖ παραρτήματος Γυμνασίου. Ὁ κ. Γενικὸς εὔρε ταῦτα κατάλληλα καὶ ὡς ἐπληροφορήθημεν εἶπεν ὅτι θὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ.

— Τὴν 16.2.68 ἐωρτάσθη εἰς τὸ χωρίον Πληκάτι ἡ ἐπέτειος τῆς ἀνευρέσεως τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Θεοτόκου. Εἰς τὴν πανηγυριν μετέβησαν καὶ πολλοὶ προσκυνηταὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, καὶ παρευρέθη καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ Κονίτισης πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἱερόθεος, κηρύξας καὶ τὸν Θεῖον Λόγον.

— Τὴν 19.2.68 ἐλικόπτερον μετέβη εἰς τὸ χωρίον Δροσοπηγὴ καὶ μετέφερεν εἰς Ἰωάννινα ἀσθενῆ γυναῖκα πάσχουσαν ἐξ αἱμορραγίας. Αὕτη ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἐκεῖ σταθμάρχου Χωροφυλακῆς κ. Θεοδώρου Καρδάμη.

— Καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ὁ ἐκ Πωγωνίσκου τέως Ἀρχιφύλαξ τοῦ Ἀγρονομείου Κονίτισης κ. Εὐτύχιος Νικόπουλος.

— Τὴν 20.2.68 εἰς τὸ χωρίον Μόλιστα ὁ Κων)νος Μακάριος ἐτῶν 52 ἐνώ ἡσχολεῖτο μὲ τὴν κατάρριψιν δένδρου, ἐτραυματίσθη ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν ὀσφυακὴν χώραν καθ' ἣν στιγμὴν κατέπιπτεν αὐτό. Διακομισθεὶς εἰς Ἰωάννινα εὐρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου.

— Ἡ κα Ροΐδω Θ. Λιάλιου ἐδώρησεν εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της τέως διοικητοῦ Τ. Ε.Α. Κονίτισης δραχμὰς 500 διὰ τὴν Ἱερὰν Μοῦνην Στομίου, 150 διὰ τὸ ἐξωκκλήσιον Ἀγίας Βαρβάρας καὶ 500 διὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον Καλλιθέας (Γορίτισης).

— Τὴν 21.2.68 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. Σεβαστιανὸς μετέβη εἰς Ἰωάννινα ὅπου καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς πόλεως ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν ἐπίσημον Δοξολογίαν, μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων κ.κ. Ἰωαννίνων, Σεραφεῖμ καὶ Παραθυμίας, Τίτου.

Ὁμοίως εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Ἰωαννίνων προσκληθεὶς μετέβη καὶ ὁ Δήμαρχός μας κ. Θωμάς Καρατζῆμος.

— Τὴν 25.2.68 ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κάτω Κονίτισης, πρωτοβουλία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς τεσσαρκοθημέρον Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ εἰς Ἀθήνας ἀποβιώσαντος ἀειμνήστου εὐεργέτου - δωρητοῦ τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ Νικολάου Τσάκα, εἰς τὸ ὁποῖον παρέστησαν οἱ κ.κ. Στρατιωτικὸς Διοικητῆς, καὶ Δήμαρχος Κονίτισης, πολλοὶ ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῶν ἀρχῶν, καὶ πλῆθος κόσμου. Ὁμιλήσας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. Σεβαστιανὸς μετὰ τὸ πέρασ τοῦ μνημοσύνου, ἐξήρε τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Τσάκα, καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν ὅπως καὶ ἄλλοι καταστοῦν μιμηταὶ αὐτοῦ.

— Τὴν 25.2.68 ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια

τῆς γενικῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Ἀ' Δημοτικοῦ Σχολείου Κονίτσης εἰς τὰ ὁποῖα παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. κ. Σεβαστιανός, ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς ἀντισυνταγματάρχης κ. Βενιζέλος Τζαΐδας, ὁ Δήμαρχος κ. Θ. Καρατζῆμος, ὁ διοικητὴς Τ. Ε.Α. κ. Τζώρτζης, οἱ διοικηταὶ Ὑποδ)σεως Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυν. Τμήματος κ.κ. Ἀναστασόπουλος καὶ Χειλάκης, ὁ Εἰρηνοδίκης κ. Στ. Γιαννακάκης, ὁ Ἐπιθεωρητὴς Δημοτικῶν Σχολείων κ. Βαρζώκας, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὸν Ἀγιασμόν ἐτέλεσεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας καὶ κατόπιν ὠμίλησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ Σχολείου κ. Κων. Καραγιάννης, ἐκφράσας τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς τιμήσαντας τὴν ἑορτὴν διὰ τῆς παρουσίας των, καὶ ἰδιαίτερώς πρὸς τοὺς συμβαλλόντας εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, σχολικοὺς ἐφόρους, μηχανικοὺς καὶ τὸν κ. Νομάρχην ὡς ἐκπρόσωπον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποῖα ἐχορήγησε τὴν σχετικὴν δαπάνην.

Ἐν συνεχείᾳ οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἔφαλλον ὠραῖα ἄσματα καὶ ἀπήγγειλαν ποιήματα σχετικὰ μὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἠπείρου ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγόν, καὶ κατόπιν ὠμίλησαν δι' ὀλίγων ὁ κ. Στρατιωτικὸς Διοικητὴς καὶ ἐν ἐκτάσει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας, τονίσας ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀνακαινίσις τῶν διδασκηρίων καὶ ἡ ἐργασία τῶν διδασκάλων διὰ τὴν δημιουργίαν καλῶν Ἑλλήνων καὶ καλῶν Χριστιανῶν, πρέπει καὶ ἡ οἰκογένεια νὰ ἀνακαινισθῆ καὶ νὰ προσφέρῃ καλὴν καὶ χρηστὴν διαπαιδαγώγησιν πρὸς τὰ τέκνα τῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς οἱ προσκεκλημένοι ἐπεσκέφθησαν ὄλας ἀς αἰθούσας τοῦ ἀνακαινισθέντος διδασκηρίου, καὶ ἀφοῦ προσεφέρθησαν πρὸς αὐτοὺς γλυκίσματα, ἀνεχώρησαν εὐχαριστοῦντες τὸν διευθυντὴν τοῦ Σχολείου κ. Καραγιάννην, τὸν κ. Κ. Κυρίτην, Πρόεδρον τῆς Σχολικῆς Ἐφορίας, καὶ τοὺς λοιποὺς διοργανωτὰς τῆς ἑορτῆς.

Ἀπὸ τὴν 28.1.68 μέχρι 21.2.68 ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς ΠΙΝΔΟΣ ἐπραγματοποίησε τοὺς ἐξῆς ἀγῶνας:

28.1.68 εἰς Ἠγουμενίτσαν, Πίνδος —

Θεσπρωτὸς, τέρματα 6—3 ὑπὲρ Θεσπρωτοῦ.

31.1.68 εἰς Κατσικᾶν Ἰωαννίνων, Πίνδος — Θύελλα, τέρματα 2—1 ὑπὲρ Θυέλλης.

4.2.68 εἰς Κόνιτσαν, Πίνδος — Κερκυραϊκός, τέρματα 2—1 ὑπὲρ Πίνδου.

11.2.68 εἰς Κόνιτσαν, Πίνδος — Α. Ο. Κωστακιῶν Ἄρτης τέρματα 2—1 ὑπὲρ τῆς Πίνδου.

— Τὴν 18.2.68 ἡ Πίνδος συνητήθη ἐνταῦθα μετὰ τοῦ ΠΑΣ Πρεβέζης ἀλλὰ ὁ ἀγὼν διεκόπη ἡμιτελής διότι ἐδημιουργήθη σάλος συνεπεῖρα μεροληπτικῆς ὑπὲρ τῆς Πρεβέζης συμπεριφορᾶς τοῦ διαιτητοῦ Κων. Κόκκα. Ὑπὸ τῶν φιλάθλων καὶ ἄλλων παραγόντων τῆς Κονίτσης ἀπεστάλησαν τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας πρὸς τοὺς ἀρμοδίους.

— Τὴν 21.2.68 ἡ Πίνδος συναντηθεῖσα εἰς Κέρκυραν μετὰ τοῦ ΑΠΟΠ Λευκίμης ἠττήθη μὲ τέρματα 5—3.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΑΦΙΞΕΙΣ — ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἀφίχθησαν ἡ ἐπανέκαμψαν, ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. Σεβαστιανός, καὶ οἱ κ. κ. Ἄνδρ. Ἀναγνωστόπουλος, δημοδιδάσκαλος, Βασίλειος Μουρελάτος, Ἄπ. Ρεμπάπτης, Ἐπαρχος Κονίτσης, καὶ Ναπολέων Μπάρκης, δικηγόρος, ἐκ Ρόδου ἐπανέκαμψεν ὁ κ. Γεώργιος Παπαμιχαήλ. Ἀνεχώρησαν δι' Ἀθήνας ἡ κα Ἀλεξάνδρα Δ. Ζούκη μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Ἐλενίτσας. Μετατεθέντες ἀνεχώρησαν οἱ καθηγηταὶ τοῦ Γυμνασίου μας κ.κ. Γαβριηλίδης καὶ Ἀμοιρίδης.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ὁ κ. Ἰωάννης Τζιάλλας, ἐκ Κάτω Κονίτσης, ἐγένετο πατὴρ ἄρρενος τέκνου.

ΜΝΗΣΤΕΙΑΙ

Ὁ κ. Χρῆστος Μπίμπας, ἐκ Καστανέας, καὶ ἡ δνὶς Ἐλενίτσα Παπαβασιλείου, ἐκ Βουρμπιάνης, ἀντήλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Ἀπεβίωσαν εἰς Κόνιτσαν τὴν 28.1.68 ἡ Ἀφροδίτη Μπίλη, ἐτῶν 92- Εἰς Μελισσόπετραν ὁ Ἀθανάσιος Λιάπης, ἐτῶν 82 καὶ εἰς Ἀμάραντον ὁ Θεόδωρος Δάμης, ἐτῶν 75.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(Σημ. Οί επιθυμούντες να συμπεριληφθῶν εἰς τὸν κατωτέρω κατάλογον παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθυνθοῦν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ)

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Νίκος Ἀργιάννης, Ἀσκληπιοῦ 7, τηλ. 611. 417
Νικόλ Καζαμίας, Μπενάκη 4, τηλ. 627-725
Ἰωάν. Γ. Λυμπερόπουλος, Ἀλεξ. Σούτσου 5, τηλ. 613-661.
Ναπολέων Μπάρκης, Ἀκαδ. μίας 63, 632 595
Νίκος Πύρρος, Ἐμμ. Μπενάκη 8 τηλ. 315-130
Πέτρος Φρόντζος, Λυκούργου 14, τηλ. 526-611
Ἰω. Ἀδαμαντίδης, Γ. Σταύρου 6 τηλ. 317-669

ΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Γεώργιος Γάκης, Παθολόγος - Ρευματολόγος, Καρνεάδου 3, τηλ. 719-746
Εὐάγγελος Γεωργίου, Παθολόγος, ΚΠόλεως 55, Συν. Παπάγου, τηλ. 651-072
Νικόλ Γιόσκας, Παθολόγος - Καρδιολόγος, Στουρνάρα 49, τηλ. 634-4706, οἰκία: 651-498
Παντελής Γιανούλης, Καρδιολόγος. Ε. Ἀντωνιάδου 1, τηλ. 815-850
Βασίλ. Γκατσόπουλος, Καρδιολόγος - Παθολόγος. Βορείου Ἡπείρου 114, τηλ. 841-662
Φώτιος Γουσγούνης, Παθολόγος, Σόλωνος 116, τηλ. 616-563
Νικόλ. Γράβος, Καρδιολόγος, 28ης Ὀκτωβρίου 242, τηλ. 813-664
Ἀριστοτέλης Ζακόπουλος, Μαιευτῆρ, Βασ. Φρειδερίκης 40, Περιστερί, τηλ. 571 612
Πλάτων Κεχαγιᾶς, Παθολόγος, Διγενῆ Ἀκρίτα 15, τηλ. 641 872
Χαρ. Κούτιος Παθολόγος, Πατρ. Ἰωσάκειμ 45, τηλ. 722-507
Μιχ. Μηλιγκος, Παθολόγος, Καρδιολόγος, Σκαλιστήρη 18, τηλ. 874-563
Φώτης Μπαρᾶς, Μαιευτῆρ Γυναικολόγος, Ὀμήρου 58, τηλ. 623.210
Ἀνδρέας Μπούζας ὀφθαλμῖοτρος Σκουφᾶ 59 τηλ. 611.172
Ἰωάννης Παπαδημούλης, Παθολόγος—Ἀναισθησιολόγος, Ζήνωνος 21, τηλ. 521-664
Νικόλαος Τράντας, Ὀφθαλμῖατρος—Υφηγητ., Γ' Σεπτεμβρίου 47, τηλ. 812—717
Βασίλειος Χρήστου, Ἀκτινολόγος, Κανάρη 19, τηλ. 611-391
Χρήστος Χρήστου, Χειρουργός, Λιβίνη 4 (τέρμα Ἴπποκράτους), τηλ. 647-765
Τάκης Γούσιος, Ἰατρός—Χειρουργός Βασ. Σοφίας 37, τηλ. 716-090
Ζήσης Παπαγεωργίου, Παθολόγος—Καρδιολόγος, Κύπρου 72, τηλ. 845-593
Κώστας Ζέρβας, Παθολόγος—Καρδιολόγος, Ἀραχώβης 16, τηλ. 630-783

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀρ. Πύρρος, ὁδὸς Μπότσαρη
Νικ. Πύρρος » »
Σερ. Φράγκος » Καπλάνη
Κωσ. Φρόντζος » Μπότσαρη
Κωσ. Λαζαρίδης » 28ης Ὀκτωβρίου 75

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Μερόπη Ἀδαμαντίδη, Ἰόδο 43, τηλ. 874-702
Εὐάγ. Αλεξιάδης Δημοκρίτου 1 τηλ. 613-508
Φούλα Κρέμου Βουκουρεστίου 20, τηλ. 611.786
Κ. Φλώρος Χαρ. Τρικούπη 65, τηλ. 625 177
Π. Ο. Λ. ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ—ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΑΘΗΝΩΝ κ.λ.π.
Λέανδρος Γεροντάκης, ἀρχιτέκτων, Βασ. Σοφίας 133, τηλ. 662-893
Πέτρος Μπάκας, πολ. μηχανικός, Βεραντζέρου 22, τηλ. 531-428
Γεώργιος Ράγκας, Ἴολ μηχανικός, Σωκράτους 59, τηλ. 520 719
Γκόσιος Ὀρέστης, πολ. μηχανικός, Πλ. Ὀμονοίας 9, τηλ. 529-637
Κων. Τσίλης, πολ. μηχανικός, Ἀριστείδου 10, τηλ. 234-225
Χρήστος Φλώρος, μηχανολόγος—ἠλεκτρολόγος, Γραβιῶς 16, τηλ. 623 449
Τεχνικὸν Γραφεῖον Δ. Τσάνου, Σωκράτους 59 τηλ. 520 719
Τεχνικὸν Γραφεῖον, Ἐπομ. Παπαχρήστου, μηχανικοῦ, Χαλκκουδύλη 36, τηλ. 533-821
Τεχνικὸν Γραφεῖον Θ. Μηλιγκου, Ἰωάννου 5, τηλ. 531 729

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«Ἰωάννινα», Ν. Τσάκας, Βεραντζέρου 10, τηλ. 523-204

«Στάνλεϋ» Β. Ρόζος, Δ. Παγώνης καὶ Ε. Τσάνος, Ὀδυσσεῶς 1, τηλ. 531-780

ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΑΦΟΡΑ

«Νυφικά διάφορα», Βεατρίκη Τσαλαμάνη, Ἀγ. Μάρκου 10, τηλ. 224-486.

Βιοτεχνία Νεωτερισμῶν καὶ Εἰσαγωγῶν (Ἐσώρουχα—Δαντέλλες—Πλεκτὰ κλπ.), Μίλτος Ζαφείρης Ο.Ε., Ἀθηναίδης 3, τηλ. 229-564
«Νεωτερισμοί» Ἀφοί Ζαφείρη, Κολοκοτρώνη 348, τηλ. 234-070

Κορνίζες—Πίνακες, Χρήστος Ράγκας, Βύσσης 21, τηλ. 314 264

Ραφεῖον Φροντζος Φίλιππος, Λέκκα 3, τηλ. 236-328

Εἰσαγωγῶν: Εἶδη Γυναικεία, Φλώρος Νικόλ., Εὐαγγελιστρίας 5, τηλ. 236-927

Λογιστικά Νίκος Βρυζώνης, Ἐπιδαύρου 21, τηλ. 534-605

Ἐλαιοχρωματιστῆς Ἀνδρέας Γκόντζος, Φωτομάρκα 49, τηλ. 917-892

Ραφεῖον Νίκος Καρρᾶς, Φειδίου 2, τηλ. 627-193

Εὐθ. Κήττας: Ἐμπορος ξυλείας ὁδὸς Δημοσθένους 69, τηλ. 529-538

ΙΑΤΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀθαν. Μενέκας, ὠτορινολαρυγγολόγος ὁδὸς Καραϊσκάκη

Ἀλ. Πηγαδάς, ὀδοντίατρος, Γιαλί—Καφενέ Κων. Κίγκας » ὁδὸς Σαμοῦ λ

Δημ. Κήττας Παθολόγος 28 Ὀκτωβρίου 12 τηλ. 82-52

ΔΙΑΦΟΡΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κώστας Γέγιος : Ἐστιατόριον «Ἡ Κόνιτσα» ὁδὸς Καραϊσκάκη 9